

Albert Hibbert

**EGY
ISTEN SZÍVE
SZERINT VALÓ
EMBER**

**SMITH
WIGGLESWORTH**

Handwritten signature

Albert Hibbert

EGY ISTEN SZÍVE SZERINT VALÓ EMBER —
SMITH WIGGLESWORTH

Albert Hibbert

**EGY ISTEN
SZÍVE SZERINT
VALÓ EMBER -**

**SMITH
WIGGLESWORTH**

A könyv eredeti angol címe:
The Secret of His Power

A magyar változat az 1983-as német kiadás
alapján készült

Kiadó: Missionsdienst „Sonnenstrahlen”
D-7120 Bietigheim-Bissingen, Neuwengert 2

Bevezetés

Többen kértek már, hogy írjak Smith Wigglesworthról egy könyvet, mivel élete végén személyesen ismerhettem Őt. Wigglesworthöt személyesen ismerni -ez egy felejtethetetlen élmény. Mindazok életében kitörölhetetlen ez, akiknek megadatott a Vele való közösség.

Nagyon sokat írtak már Wigglesworthról: az életéről, Istennek való odaszántságáról, a csodákról, amelyeket a Szent Szellem ereje véghez vitt az Ő életében. Ugyanúgy sokat írtak arról is, hogy minden szituációban győztes maradt, bár egész életét támadások kísérték végig. Ezeken a vizsgákon keresztül megtisztult és sokkal hathatósabban tudott Isten országáért dolgozni. Sokan tudósítottak már haláláról is. Nem úgy halt meg, mint egy gyenge magatehetetlen öreg, aki már kiélte magát, hanem teljes vitorlával ment át a dicsőségbe.

Ebben a könyvben nem az a célom, hogy a csodákat felsoroljam, amelyek szolgálata alatt történtek. Nagyon sok volt; több, mint hogy azt fel lehetne sorolni. Sokkal inkább az a célom, hogy Isten segítségével különböző szemszögből vizsgáljam az életét, hogy szellemi teljhatalmának a titkát feltárjam. Tapasztalataiból így tanulhatunk, hogy ezekben az utolsó napokban hatékonyabban tudjunk Istennek dolgozni.

Az apostoli idők óta kevesen tettek olyan sokat a szellemi területeken, mint Smith Wigglesworth. Amennyiben ezzel a kijelentéssel egyet értünk, fel kell tennünk a kérdést önmagunknak: Hogyan fogunk MI ennek az óriási felelősségnek megfelelni amely át van ruházva ránk? Az idő, ameddig cselekedhetünk, nagyon rövid. És az elszámolás napja nagyon közel van. Azt hiszem, elég sokunknál előfordul,

hogy még nagyon keveset teljesítettünk. A példázatra kell emlékeznünk, amelyet Jézus mondott /Máté 201-16/: A munkások, akik az utolsó órában hűek voltak, éppen annyi bért kaptak, mint azok, akik egész nap terhet hordtak. Szánjuk oda tehát egész valónkat ezekben az utolsó órákban Isten országa építésére!

T A R T A L O M

Bevezetés	1
<u>Smith Wigglesworth mint ember</u>	4
Találkozás Smith Wigglesworthel	5
Egy alázatos ember	8
Wigglesworth halála	9
Egy nyers külső és egy meleg belső	11
Egy egyszerű ember	15
Egy szent ember	16
A szavak embere	21
Egy ember, akiből az irgalmasság sugárzott	25
Az ima embere	29
A hit embere	33
A szeretet egy embere	35
A bátorság és a békesség embere	37
<u>Smith Wigglesworth lelkülete</u>	38
A nyugalom lelke	39
A megkülönböztetés lelke	40
Szellemi éhség és vágy Isten után	42
A szentség lelke	44
Az alázatosság lelke	46
Az imádat és a szolgálat lelkülete	48
A lélekmentő	55
A hit és az erő szelleme	64
<u>Smith Wigglesworth és útja a Szellemben</u>	68
A szellemi harc	69
A Szellem kardja	71
A hit pajzsa	76
Egy, a Szellem által irányított szolgálat	81

Smith Wigglesworth mint ember

Igazán nagy előjog volt az, hogy Smith Wigglesworthel nem csak ismeretséget köthettem, hanem jól meg is ismerhettem. Nálam éppen úgy, mint otthon Nála, közösségünk volt egymással. Egy embert csak akkor tudunk jól és helyesen megítélni, hogyha őt a családi környezetében is megfigyelhetjük./Zsolt.101,2/
Sokan egészen más képet mutatnak akkor, amikor a szószéken állnak.

Aki Smith Wigglesworthöt csak a pódiumon ismerte, az nem tudott róla igazán helyes képet alkotni. Finom, Krisztushoz hasonló ember volt. De a nyilvánosság előtt szinte soha, vagy csak nagyon ritkán fordult elő, hogy az együttérzés könnyeit ontotta. Ezeket a könnyeket csak legszorosabb barátai ismerték.

Oral Roberts mondta egyszer, hogy ő és a kortárs evangélisták mérhetetlenül sokat köszönhetnek Wigglesworthnek. Ő egy kitűnő apostola volt a hitnek, aki nagyon sok embert tanított a keresztény tanokra, ill. a szellemi életre. Az ébredés, amely szolgálatán keresztül indult el, Angliában úgy terjedt mint a futótűz, nyugatról keletre, északról délre. Ennek az ébredésnek a kihatása még ma is érezhető.

Nincs olyan ember, aki Smith Wigglesworthot személyesen ismerte volna és olyan maradt volna, mint volt. Wigglesworth azoknak a lelkében, akikkel kapcsolatban volt olyan nyomot hagyott hátra, amit nem lehet igazából megmagyarázni. Ezt csak az tudja megérteni, aki ezt átélte.

1947 márciusában halt meg 87 éves korában, de az átélés számtalan ember lelkében tovább él. Visszatekintve úgy gondolom, hogy halála után szolgálatának sokkal több gyümölcse lett nyil-

vánvalóvá, mint még életében.

Találkozás Smith Wigglesworthel

Wigglesworth és én akkor találkoztunk először, amikor csodálatosan meggyógyultam. Amikor még gyerek voltam, Édesanyámmal egyszer egy kis evangéliumi összejövetelet látogattunk meg Észak-Angliában. Nagyon hideg csütörtöki nap volt, 1923 február. Egészen pontosan emlékszem azokra a dolgokra, amik akkor történtek. Még azt is tudom, melyik dalt énekelték akkor, amikor beléptünk.

Bár Édesanyám hitbuzgó anglikán volt és rendszeresen látogatta az istentiszteleteket az angliai kis templomban, az Üdvözítőt személyesen még nem ismerte. Ezen az estén behívta Jézust a szívébe. Amikor az alkalom után haza mentünk, azt mondta a családnak, hogy most lett megmentve. A többiek persze nem értették. Édesapám nagyon kemény karakterű ember volt és -ahogy a három bátyám is- ő is bányász volt. Apám résztvett a szerencse-játékokban is, ugyanakkor harangozó is volt és a gyülekezet egyik véne. Testvéreim is részt vettek a gyülekezet életében, ugyanis a kórusban énekelték.

Apám ellenségesen reagált Anyám hírére. Megtiltotta neki, hogy az evangéliumi összejövetelet látogassa, de a bátyjaim befolyása hatására Anyám és én továbbra is eljárhattunk a kis kápolnába.

Amikor közeledtek a húsvéti ünnepek, megbetegedtem. Először úgy tűnt, hogy nem olyan komoly a dolog, de hamarosan mély kómába estem. Az agy-specialista szerint, aki megvizsgált, soha többet nem kellett volna öntudatra térnem. Azt mondta, hogy valószínűleg ez lesz

számomra a legjobb, ugyanis az agyam olyan mértékben károsodott, hogy ez testileg és szellemileg is bénaságot jelentene abban az esetben, ha öntudatomhoz térnék. A kis missziós gyülekezet, amelyet Anyám és én látogattunk, éppen húsvéti ünnepet rendezett egy kis faluban. Akkor már egy hete feküdtem kómában és az orvos azt mondta, hogy állapotom egyre romlik és véleménye szerint aligha élem túl a napot. Anyám elment az összejövetelekre és ott megkérte a többieket, hogy imádkozzanak értem.

A pásztor, Richardson úr, aki szoros kapcsolatban volt Wigglesworthel, és Charles Bruckley, egyike a meghívott pásztoroknak, elkísérték Anyámat haza. Amikor megérkeztek, éppen akkor hagyta el az orvos a házat. Richardson úr kérdésére az orvos azt válaszolta, hogy egy, legfeljebb két órát élek még. Az egész család összegyűlt a betegszobában. Anyámon kívül mindenki úgy gondolta, hogy számomra elérkezett a vég. Bár nagyon beteg voltam, én voltam a családban a legkisebb, akit mindannyian nagyon szerettek és most látni akartak.

Richardson és Bruckley bejöttek a betegszobába. Aztán Bruckley úr a családot szólította meg. "Az Úr azt mutatta nekem, hogy itt ma egy csoda fog történni" mondta ő. "De hogyan fognak Önök arra reagálni, ha ez a fiatal fiú meggyógyul Isten által?"

Legidősebb bátyjám, egy fiatal, finom fiú válaszolt:

"Ha Isten őt meggyógyítja, mi Neki fogunk szolgálni." Bruckley úr válaszolt: "Világos Önnek az, hogy nem nekem, hanem Istennek tett ígéretet?" A bátyám azt felelte: "Nagyon jól tudjuk."

"Akkor most imádkozni fogunk" mondta Bruckley úr "de a csoda valószínűleg nem azonnal fog

bekövetkezni. Kérem ne csalódjanak ha így történik. De mielőtt a házat elhagyjuk, Isten mégcselekszi a csodát."

Amikor imádkoztak, -látszólag- semmi nem történt. Ezután lementek, hogy megigyanak egy csésze teát, amit a nővérem készített számukra.

Mivel a délutáni összejövetelt elmulasztották, már egyenesen az estire akartak menni.

A bátyjám vett nekem húsvétra egy csokoládényulat és ezt mellém tette az éjjeli szekrényre. Emlékszem, amikor a kómából felébredtem és kiabáltam: "Anya, hol van a csokinyulam?!"

Teljesen meg voltam gyógyulva. Az egész család elkísérte Richardson és Bruckley urakat az istentiszteletre és mindannyian hívökké lettek. Apám volt az első. A csoda olyan egyértelmű volt, hogy rövid időn belül 57 rokonom és családtagom lett hívő.

Természetesen az ördög nem hagyhatta annyiban a dolgot. Még egy kísérletet tett, hogy az Úr munkáját megsemmisítse. Rövid idő múlva egy nagyon komoly vakbélgyulladással feküdtem. Az orvos jött és azt mondta, hogy azonnal meg kell operálnia, hogyha életben akarok maradni.

Az Anyám válaszolt: "Ha Isten két órán belül nem gyógyítja meg, akkor megadom Önnek az engedélyt, hogy megoperálja a fiamat." De az orvos azt válaszolta, hogy ilyenfajta betegségbe nem hajlandó belemenni.

"Így is jó" válaszolta Édesanyám "ha Ön nem egyezik bele abba, hogy az operációt két órával elcsúsztassuk, akkor én kész vagyok, hogy a teljes felelősséget a következményekért magamra vegyem."

Az orvos azt mondta, hogy két óra múlva visz-

szajön. Amikor megérkezett, nyugodtan aludtam. Csodálatos módon újra meggyógyultam.

Bár Wigglesworth úr mindössze 30 km-re lakott tőlünk, még nem ismertük Őt. De nem sokkal ezek után az események után találkoztunk. Kiérkezett a csodáról. Ő éppen úgy örült annak, amit Isten tett, mintha Ő lett volna az eszköze ennek a gyógyulásnak. Attól az időtől kezdve szoros kapcsolatba kerültünk Vele.

Egy alázatos ember

Wigglesworth sohasem akarta, hogy Őt a csodákért tiszteljék. Azt akarta, hogy egyedül Jézus Krisztust lássák. Megvetett minden emberi megtiszteltetést, mindenféle tapsot. Ténylegesen bizonyította azt, amit egyszer Isten ígért Neki: "Wigglesworth, a tüzem addig fog emészteni, míg nem lesz többé Wigglesworth, hanem csak Jézus lesz látható." És Wigglesworth szemei valóban ezt tükrözték; Ő maga sohasem akart látszani.

Sohasem fogom elfelejteni azt a beszélgetést, amelyik halála előtt egy héttel történt. Otthon ültünk Nála az asztalnál.

Könnyes szemekkel rám nézett és azt mondta: "Mikor fogsz már végre olyan területre lépni, amit még nem értél el, és mikor kezdesz már végre valamit Istenért tenni?!" Aztán folytatta: "Idős ember vagyok, 87 éves. Talán nem nézek úgy ki, nem is érzem magam úgy. De az ember nem tud ellentmondani a papíroknak és azok szerint 87 éves vagyok, hiába érzem magam másképp. Ma kaptam egy meghívót, hogy szolgáljak Ausztráliában, Indiában, Ceylonban és Amerikában. Az emberek rám emelik a szemüket." Aztán megcsuklott a hangja és mintha a szíve tört volna meg. "Szegény Wigglesworth"

sírta el magát "mit rontottál így el, hogy az emberek rád emelik a tekintetüket. Isten az Ő dicsőségét senkinek sem adja oda. El fog Ő venni engem innen." Azt gondoltam: URAM, ISTENEM! HA EZ AZ EMBER CSÜDÖT MONDOTT, AKKOR MI VAGYOK ÉN?!

Wigglesworth halála

Két nappal később Richardson urat, a pásztoromat az ÚR hazahívta. Temetése pontosan egy héttel volt a Wigglesworthal való beszélgetésem után. Bátyjaimat és engem megkértek, hogy vigyük a koporsót. A templomban, ahol minden hely foglalt volt, egészen elől, az első sorokban ültünk. Amikor Wigglesworth bejött, minden tekintet rá irányult, amint egyenes léptekkel végig ment a középső járaton és leült elől.

Apám a többiekkel a kis sekrestyébe ment, mivel neki is beszédet kellett mondania. Wigglesworth itt csatlakozott hozzá. Apám figyelte Őt, amint elhagyta helyét és határozottan lépkedett fel a sekrestye lépcsőin. Sokkal inkább 60 évesnek nézett ki, mintsem 87-nek.

A sekrestyében Wigglesworth megcsókolta Apámat és húgom hogyléte felől érdeklődött, aki beteg volt. Mialatt Apám válaszolt, Wigglesworth hirtelen előre zuhant. Apám kitartotta az egyik karját, hogy megóvja, aztán óvatosan a padlóra fektette. Wigglesworth hazament.

James Salter, aki az alkalmat vezette, ismét kiment a sekrestye elé és a gyülekezet tudtára adta: "Be kell jelentenem, hogy apósom, Smith Wigglesworth éppen meghalt." 1947 március 12 volt. A gyülekezetet teljesen megrázta a hír, hiszen egy kis idővel ez előtt

látták, amint bement a sekrestyébe. Nem volt beteg, nem voltak fájdalmai; egyszerűen hazament.

Orvost hívtak. Amikor ő a testet megvizsgálta, azt mondta: "Fantasztikus! Egyetlen halállok sincs. Olyan Ő, mint egy munkás, aki a munka után hazament, levette a kabátját és lefeküdt." Azt hiszem nagyon találó volt a leírás.

A törvény szerint a holttestet fel kellett volna boncolni, hogy a halál okát megállapítsák és csak ez után adják ki az engedélyt a temetésre. De másképp történt. A brit törvényt megszegették, bár az eljárás pontosan le volt írva! Nem tudom, hogy volt-e hasonló más ilyen eset is, de emlékszem egy proféciájára, amit a feleségének mondott: "Az én testemet nem fogja sem éltemben, sem halálom után sem kés érinteni." Egyszer, mikor még Bradfordban mint bádogos dolgozott nagyon megbetegedett. A felesége orvost hívott, aki Wigglesworthel közölte, hogy azonnal operálni kell. Amikor Wigglesworth elutasította az operációt, az orvos elment, hogy a többi páciensét megnézzze, de annyira nyugtalanította a dolog, hogy visszatért, hogy még egyszer megnézzze. Akkor a felesége közölte, hogy elment dolgozni. "Akkor a holttestét fogják hazahozni" mondta az orvos. De nem így történt. Isten meggyógyította Őt.

Wigglesworthnek hatalma volt eldönteni, hogy nem fogja testét kés érinteni mindaddig míg él. De hogyan dönthette ezt el halála után? Arra jutottam, hogy valószínűleg hitből próféta. Mindenesetre úgy történt, ahogyan azt Ő mondta.

Miután elkezdte teljesen Istent szolgálni, komoly vesekő-panaszok jelentkeztek Nála. Bár fehérműit állandóan vérfoltok tarkították,

szakadatlanul szolgált a betegek felé, akik aztán meggyógyultak. Azt mondta az Úrnak: "Te meg tudsz engem most is gyógyítani, mert nem hagyom magam operáltatni." És ez így is történt, idővel valamennyi kő eltűnt, néhány egészen természetfeletti módon.

Mikor a többiekkel együtt a Wigglesworth sir-jánál álltunk, azt mondta nekem egy evangélista: "Albert, mit csinálunk mi most?" Hangjából éreztem, hogy nagyon mélyen van. Istennek ezzel az emberével minden reménye el lett földelve.

De én válaszoltam: "Én tovább csinálom. És te?" Isten nem szeretné, ha mi Smith Wigglesworth utánoznánk. Csak egy Smith Wigglesworth volt és sok tekintetben egyedi volt. Isten azt szeretné, ha mi saját egyéniségünket bon-tanánk ki, igen, ha mi felismernénk, mikké kellene, hogy legyünk Istenben. Gyakran nagy különbségek vannak aközött, akik vagyunk és aközött, amivé Isten segítségével lehetnénk. Mi is épp oly hatékonyan dolgozhatunk Istenért a munkahelyünkön, mint azt Wigglesworth tette, ha -mi is készek vagyunk ugyanazt az árat megfizetni.

Egy nyers külső és egy meleg belső

Wigglesworth nagyon érzékeny volt a Szent Szellem mozgására. Mivel mint ember, elég nyersnek tűnt, néhány szava vagy cselekedete keménynek látszott. Emlékszem, mikor egyszer az egyik nagynéném ment Hozzá és kérte Őt, hogy imádkozzon a gyomorfájdalmiért. Erre Ő az öklével gyomorszájon ütötte, mire a nagynéném felkiáltott. Meggyógyult. Nem tudok róla, hogy bárkinek is a kemény bánásmód miatt tartós panasza vagy problémája lett volna. Ellenkezőleg, másról tudok: az emberek, akik-

kel így bánt, mind meggyógyultak. Mindeneset-re annak az embernek, aki Istent ily módon akarja szolgálni, nagyon jól kell ismernie Őt: különben az effajta bánásmód beláthatatlan következményeket vonhatna magával.

Emlékszem egy válaszra, amelyet Wigglesworth adott, mikor megkérdezték, hogy miért üti meg az embereket. Azt mondta: "Az embereket én nem ütöm. Én az ördögöt ütöm. Ha emberek is belekerülnek, arról én nem tehetek." Meg volt győződve, hogy minden betegség a Sátántól van. Az mondta: "Te nem bánhatsz az ördöggel puhán és nem vigasztalhatod őt." Wigglesworth tisztában volt a Sátánnal és parancsolt neki a Jézus Krisztus nevében. Amikor valakit megütött, csak a teljhatalmat akarta kifejezésre juttatni, amit Jézus Krisztus adott nekünk.

Olyan sokat hallunk arról manapság, hogy hitben valamit cselekedni kell. De mit értünk mi ez alatt? Azért teszem fel a kérdést, mert láttam embereket, akik egész őszintén megkísérelték, hogy ezen az alapon cselekedjenek valamit, amit ők hitnek tartottak. /Néhány esetben még mások is bizonygatták nekik, hogy ez valóban a hit./ De a következmények mindenesetre kínosak voltak és nem hoztak dicsőséget Isten nevére.

Amikor mi is, mint Wigglesworth, hitben akarunk cselekedni, akkor úgy is kell élnünk, mint Ő. Tiszta arcátlanság, amikor mi hitben akarunk cselekedni anélkül, hogy ennek megfelelően is éljünk. Sokszor láttam már, hogy az emberek ezt a hibát elkövetik. Wigglesworth gyakran szólt azért, hogy Isten gyermekeinek hatalmuk van a Jézus Krisztus vérén keresztül az ördöggel szemben, de csak olyan feltételek mellett, ha ennek megfelelően is él. Wigglesworth százszázalékig komolyan vette a szent-ség fogalmát.

Amikor szolgált egészen nyitott volt. Nem kért sohasem bocsánatot azért amit tett vagy mondott. Egy példa a viselkedésére: egyszer meglátogattam egy összejövetelt. Egy asszonyért imádkozott ott, hogy nyelveken szóljon. Az elkezdett nyelveken beszélni. De Wigglesworth tudta, hogy az asszony nem a Szent Szellem vezetését követi most, ezért durván rászólt: "Úlj le, ez a test!"

Wigglesworth egy ember volt, aki az igazságot szerette. Itt most nem a Bibliára vagy más írott igazságokra gondolok, hanem Wigglesworth cselekedeteire, személyes hűségére a Biblia elveihez. Soha nem lépett azon túl amit mondott. Pedig pont a missziós munka az a terület, ahol az ember a gyógyulások, megterések kapcsán könnyen eshet túlzásokba. De Wigglesworth mindig úgy tudósított az eseményekről, ahogy azok megtörténtek, mindenféle kiszínezés nélkül.

Minden, amit Ő mondott, százszázalékgig igaz volt. Minden ígérését betartotta. Ha a legkevesebb kétség felmerült arra vonatkozóan, hogy az ígérését be tudja váltani, akkor inkább nem is tett ígérte.

Az összejöveteleken a többiek könnyen felismerhették, hogy Wigglesworthöt a Szent Szellem vezeti. Prestonban /É-Anglia/ húsvétkor mindig történt valami. Nagy hívőkonferenciákat tartottak itt, amelyeket az egész országban ismertek. Bár Ő sokat utazott, mindig igyekezett a prestoni konferencián részt venni. Általában Ő vezette az összejöveteleket. A prédikátorok ezen a konferencián nagy szabadságot élvezhettek, mivel a vezető nem akarta a dolgokat befolyásolni. Ha Wigglesworth felállt, azt mindig áldás követte, mert a figyelmet nem magára, vagy a prédikátorokra irányította, hanem egyedül és kizárólag Krisztusra.

Sok egyház próbált már benyomást gyakorolni erre a világra, de mind csődöt mondtak, embereket állítottak a középpontba. Ezt Wigglesworth megvetette és nyíltan elítélte. Gyakran hivatkozott a Kolosse 1,17-19-re: "Ő mindenek előtt való és a mindenség Őbenne áll fenn. Ő a feje a testnek is, az eklézsiának, Ő a kezdet, a halottak közül az elsőszülött, hogy mindenben Ő járjon elől, mint-hogy az Atya úgy látta helyesnek, hogy benne lakozzék mindaz, ami a teremtetést betölti."

Wigglesworth nyers külseje mögött rendkívüli irgalmasság rejtőzött. Miközben az imakérelmeket tartalmazó levelek ezreit olvasta, az arcán végigfolytak a könnyek. Ilyenkor teljesen megértette azt, hogy milyen pusztító ereje van a bűnnek. Megutálta ezt.

Ez a tudat, a bűn pusztító hatalmának a felismerése volt az egyik titka nagyszerű szolgálatának.

Gyakran kérdezik, hogy Jézus miért fakadt sírva Lázár sírjánál, pedig tudta, hogy szavai hatására fel fog támadni. Egyszerű erre a válasz. Ő tudta, hogy a bűnnek pusztítóak a következményei. Tudta, hogy mindazok a szerencsétlen emberek, akik a sírt körülállják, áldozatai a bűnnek. Miért mondta Jézus az asszonynak, aki miatta sírt, mikor a Golgotára ment: "Ne engem sirass, hanem sirassátok magatokat és a ti gyermekeiteket"/Lukács23,28/ Azért, mert Ő tudta, hogy a bűn miket tett már és miket fog még tenni. Wigglesworth gyakran sírt, mikor az emberi nyomorúsággal szembe találkozott, mert Ő olyan ember volt, mint Jézus, aki tudatában volt a bűn pusztító következményeinek.

Wigglesworth tehető ember lehetett volna: de amilye volt, azt nem tekintette személyes tulajdonának. Azt tartotta, hogy mindaz, amit Ő birtokol, az Úrhoz tartozik. Lakhatott volna kastélyban, de Ő egy egyszerű házba költözött Bradfordban. De a légköre ennek a háznak olyan volt, mint Isten tróntermének az atmoszférája és az ember itt tényleg érezhette Isten jelenlétét. Wigglesworthot meglátogatni - számomra mindig nagy öröm volt. Mikor az ember belépett a házba, olyan volt, mintha az ótestamentumi szentélybe vagy a dicsőség felhőjébe lépett volna be.

Szolgálatára során nem csak elért és megáldott sok embert, hanem a külmisszió részére is bőkezűen adakozott. Az adományokat, amelyeket pedig teljesen jogosan kapott, eladakozta, főleg a kongói misszió részére. Ez a munka nagyon a szívében feküdt. Lánya, Alice és sógora, James Salter szolgáltak ezen a területen /ma Zaire/. Ténylegesen Salter és W.F.P. Burton voltak a megalapozói ennek a missziós társaságnak, amely ma 4000 gyülekezetet gondoz. Wigglesworth ugyanakkor nagyon gyakorlatias ember volt. egyszer egy hideg, esős napon meglátogattam és már éppen indultam, mikor kezét rám tette, hogy megáldjon. Aztán azt mondta: "Gomboldd jól be a kabátodat és hajtsd fel a gallérodát! Gondoskodj a testedről, ugyanis nem hozzád tartozik, hanem az Úr! Felelni fogsz azért, hogy hogyan bántál vele."

Wigglesworth hajthatatlan ellenfele volt azoknak, akiknek az volt a véleményük, hogy az Úrnak meg kell őket gyógyítania, habár ők maguk nem törődtek a testükkel. Nem érzett részvétet azok iránt, akik saját esztelenségük következtében betegedtek meg. Úgy gondol-

ta, hogy egy rendetlen külsővel az Úrral szemben vagyunk tiszteletlenek; ezért Wigglesworth mindig jól öltözött. A gazdasági válság alatt, mikor az embereknek általában igen rosszul ment, Wigglesworthöt emiatt néha megkritizálták. De amikor foglalkozását feladta, hogy teljes idejét a szolgálatnak szentelje, azt mondta az Úrnak: "Ha a cipőm talpa lyukas lesz, vagy a nadrágomat foltozni kell, újra a mesterségemhez nyulok." Meg volt győződve róla: ha egy ember Istenre bizza magát, nem kell Tőle ilyen dolgokat kérnie, mert Isten gondoskodni fog róla.

Wigglesworth ezt bizonyítani is tudta. Soha nem kellett ezért Istent kérnie és nem kellett újra a mesterségéből megélnie, pedig egy családról is gondoskodott. Mindig azt mondta, hogy Isten nem szűkmarkú, hanem bőséggel ad nekünk, hogy ebből mások felé is szolgálni tudjunk. És Wigglesworth maga is ezt tette, egészen biztos.

Egy szent ember

Wigglesworth hitte, hogy egy keresztényt nem irányíthat a temperamentuma. Sokan szolgálóját dühkitöréseiknek. Korábban maga Wigglesworth is áldozata volt haragos természeteknek. Hogy ezt a problémát legyőzze, Istennel együtt bezárkózott, míg el nem érte a teljes győzelmet. Teljesen ellentéte volt a korábbi önmagának. Ahelyett, hogy erőszakkal lett volna úrrá a körülményeken, mostmár a szituációkban hagyta, hogy áradjon a nyugalom. Soha nem reagált haragosan, akkor sem, ha kritizálták vagy üldözték, ami igen gyakran előfordult.

Olyan időben élt, amikor a legtöbb keresztény a pihenés legegyszerűbb formáit is tulságosan "világiasnak" tartotta; Wigglesworth nem kri-

tizált másokat, nem ítélte el őket. John Wesley definíciójához tartotta magát a világ szeretetével kapcsolatban; "Világi mindaz, ami Istenhez való szeretetemet hűti" írta naplójában.

Wigglesworth szent ember volt, aki az elsőbbségeket mindig helyesen ítélte meg. Egyszer megkérdeztem, olvas-e egyáltalán újságot. Azt válaszolta: "Néha átfutom a címeket, egyébként nem." Aztán megkérdeztem, hogy miért nem. Bűnnek tartja, ha az ember újságot olvas? Azt válaszolta, hogy nem ez az oka, hanem egyszerűen nincs ideje, hogy olvasson. Aztán azt mondta, hogy miért vesztegetné az idejét újságra, amiből csak a fél igazságot tudja meg, mert ott van Isten Igéje, amiből viszont az egész igazságot megtudhatja. Azt szokta mondani: "Az emberek szava elé helyezem mindenkör Isten szavát."

Wigglesworth hitt az Istennek való teljes odaszántságban. "Nagyon gyakran megpróbáljuk mi a régi énünket megzabolázni, és ez gyakran nem sikerül" mondta "de Isten meg tudja ezt tenni, hogyha mi teljesen kiszolgáltattuk Neki magunkat". A célja az volt, hogy Krisztushoz hasonló legyen; ezért voltak olyan sikerei Isten országa építésében.

Jézus nevezett meg nekünk egy tökéletes szabályt, amely nekünk a sikert garantálja. Azt mondta: "Kövessetek engem és én emberhalázzokká teszek titeket." /Máté 4,19/. A szavak "Kövessetek engem" egyszerűen azt jelentik: "legyetek olyanok, mint én". Mivel Wigglesworth pontosan ezt tette, azért tudott olyan sokat tenni Isten országáért.

Figyelj csak, Pál apostol a korinthusi keresztényeknek milyen bátran mondja: "Legyetek az én követőim, miként én a Krisztusé!" /1 Kor. 11,1/

Ezt hallva egyesek felkiálthatnak: "Micsoda egy hengegő! Minek tartja ez tulajdonképpen magát?" De Pál egyetlen kritikusa sem tudott annyi gyümölcsöt felmutatni a maga életében, mint Pál, így nem volt alapjuk Őt kritizálni sem.

Smith Wigglesworthnak nem volt iskolai végzettsége. Hét éves korában már a malomba küldték, hogy ott dolgozzon. Naponta 12-14 órát gürcölt, így nem volt alkalma iskolába járni. 26 évesen tanult meg írni és olvasni; felesége tanította meg rá.

Amikor Bradfordban a Bowland-Streeten a miszsiós közösséget megalapította, a felesége volt a prédikátor. Wigglesworth maga a szolgai munkákat végezte. De miután a Szent Szellem megkeresztelte teljesen megváltozott. Egy este amikor prédikált, a felesége felkiáltott: "Ez nem az én Wigglesworthöm!" A régi Wigglesworthöt soha többé nem látta. Attól az időtől kezdve Krisztus volt az Ő élete.

1913 újév napján kedves, szeretett felesége Mary Jane, akit egyébként Pollynak becézett, elutazott, hogy más vidéken prédikáljon. Az utazás során hirtelen meghalt. A holttestet hazahozták. Wigglesworth utasította őket, hogy az élettelen testet vigyék a szobába és tegyék az ágyra. Amikor az emberek, akik a holttestet hozták, elhagyták a házat, Wigglesworth becsukta az ajtót. A Jézus Krisztus nevében parancsolt a halálak, hogy adja viszsza a feleségét. Felesége felnyitotta a szemét és mereven ránézett.

"Miért tetted ezt, Smith?" kérdezte.

"Polly, szükségem van rád."

"Smith, az én munkám készen van" válaszolta "az Úr azt akarja, hogy Nála legyek".

Egy ideig még beszélgettek, aztán azt mondta Wigglesworth: "Rendben van, elengedlek téged."

Felesége visszafeküdt és az Úrhoz ment. A döntésnél, amely életére nézve olyan fontos volt, szófogadóan meghajolt Isten akarata előtt.

Wigglesworthöt az a kívánság hajtotta, hogy olyan legyen, mint az Üdvözítője, akit nagyon szeretett. Amikor egyszer prédikált a Máté 5, 6-ról, azt mondta: "Éhezzétek és szomjuhózzátok az igazságot!" ami azt jelenti, hogy nekünk nem lehet semmi sem fontosabb, mint Isten közelsége. Ha neked bármi is van a szíveden, ami a kárhozat fele von, akkor nem tudsz hitből imádkozni. A tisztaság a mi hitünk számára alapvető. Ha te teljes szívedből egész életedet Isten tervének aláveted; ha a te leghőbb kívánságod az, hogy szent legyél, hogy tiszta legyél, akkor, és csak akkor fog a Szellem törvénye, amely megelevenít Téged a bűn és a halál törvényétől szabadabbá tenni". /Róm. 8, 2-3/

Smith szent volt, de sohasem jelentette ki, hogy ő más lenne, mint egy szokásos ember. Sokszor utalt arra, hogy mindaz ami, és mindaz ami volt - ez mind Istentől van.

Wigglesworth nem csak az isteni gyógyulásban, hanem az isteni egészségben is hitt. Ez azt jelentette, hogy ő így is élt. Kritikusai gyakran tették fel neki a kérdést: "Ha Wigglesworth az isteni egészségben hisz, akkor miért használ szemüveget az olvasáshoz?" Őszintén szólva én sem tudom. Egy ódivatú okulárét használt. Ez a szemüveg nagyon könnyen leesett, ezért egy láncsal a kabátjához volt erősítve. Ezt gyakran tette fel olvasáshoz; de néhány sor után mindig leesett. Nem foglalkozott vele, hogy újra feltegye, ugyanúgy olvasott tovább.

81 éves korában még minden foga megvolt és nem is voltak rosszak. Egyszer Svájcban egy fogorvos Wigglesworthöt csalónak nevezte és

kérte, hogy mutassa meg neki a száját. Wigglesworth beleegyezett. Ezután az orvos azt mondta, hogy még életében nem látott ilyen tökéletes fogazatot. Azt is gyakran mondták, hogy Wigglesworth angolja sok nyelvtani hibával büszkélkedhet. Igaz; valóban képzetlenül beszélt. De az a véleményem, hogy az ő gyenge nyelvtana nem jelentett számára akadályt, mert ő hatalmas kenet alatt prédikált. Akinek ez a kenete van, az nem ismer akadályt. Ez kiegyenlíti mindenféle emberi gyengeséget.

Wigglesworth jó példája annak, hogy mit tud Isten tenni egy emberen keresztül, ha az teljesen kiszolgáltatja neki magát. Egy képzetlen ember Isten kenete alatt többet ért el Istenért, mint egy képzett, de kenettel nem bíró ember. Ha Isten valakit megáld, annak értékei megsokszorozódnak. A Máté evangélium 14. fejezetében olvashatunk arról, amikor a kisfiú mindenét előadta, amilye volt: az öt kenyeret és a két halat. Jézus megáldotta azt. Gondolkozzunk csak el azon, hányan laktak ebből jól: 5000 férfi, nők és gyermekek nélkül.

Wigglesworth is mindenét Istennek adta; még a nyelvtani hibáit is! Egyszer írt egy levelet valakinek, aki már doktorált. Mikor legközelebbi alkalommal találkoztak, ez az ember azt mondta neki: "Tudod, hogy a leveledben a Szent Szellem nevét hétszer írtad le, és minden alkalommal másképpen?" Wigglesworth visszakérdezett: "Megértetted a levelet?" "Természetesen." Akkor azt mondta Wigglesworth: "Dicsőség az Úrnak, ez a legfontosabb."

Talán nyelvileg képzetebbek vagyunk, de hogyan használjuk mi fel ezt a tulajdonságunkat? Mit értünk el a tudásunkkal? Wigglesworth mindenét Istennek adta; és az,

amit Isten rajta keresztül elért, az örökkévalóságban látható lesz.

A szavak embere

Két tulajdonság határozza meg Wigglesworth életét és szolgálatát. Az egyik az Isten Igéjéhez való mélységes ragaszkodás; a másik pedig egy megingathatatlan bizalom Isten szavában. Ami Wigglesworthöt illeti, Isten kijelentése döntő volt számára bármilyen téren, bármelyik döntésénél. Amikor nem engedte, hogy megoperálják, bebizonyította, hogy a meggyőződése az Igében élet-halál kérdésnél is fontosabb.

A zsolttáríró következő szavai pontosan fogalmazzák meg beállítottságát:

"Mely igen szeretem a te törvényedet, egész napestig arról gondolkodom!"
"Gyönyörködöm a te beszédedben, mint aki nagy nyereséget talált."
"A hamisságot gyűlölöm és utálok; a te törvényedet szeretem".
"A te törvényed kedvelőinek nagy békességük van és nincs bántódásuk." Zsolt. 119, 97. 162. 165.

Ezek a Szentírás-idézetek összefoglalják Smith Wigglesworth karakterét. Minden alkalommal legalább 15 percig olvasta Isten szavát. Mindíg ennek a közösségében élt. Mikor közösen ettünk, Ő Isten Igéjéről beszélt. Először egy hálaadó imát mondott, ez rendszerint nem csak egy mondat volt. Néha énekelt is azon az érdes hangján. Aztán elfogyasztottuk az első fogást, Ő pedig felolvasott valamit a Bibliából és imádkozott. Aztán a második fogás után is olvasott és imádkozott. Ez volt egyszerűen az életformája. Az ismétlést sem találta unalmasnak.

Az egyik bátyám mesélte el a következő esetet: Wigglesworth nálunk éjszakázott és a bátyám vitte el oda, ahol majd szolgálnia kellett. Már mintegy tíz perce úton voltak és mindenféléről beszélgettek, amikor Wigglesworth felkiáltott: "Allj meg!" A bátyám megállította az autót, azt gondolta, hogy valami baj van. Wigglesworth meghajtott a fejét és imádkozott. "Uram, bocsáss meg! Mindenről beszélgettünk, csak Rólad, a Te Igédről és az emberek lelkéről nem. Kérlek, bocsáss meg!" Aztán a bátyámhoz fordult és azt mondta: "Mostmár mehetünk." Az út hátralevő részén a társalgás egészen másról folyt.

Valaki kérdezte Wigglesworthöt, hogy tudna-e egy jó könyvet ajánlani az isteni gyógyulásról. Azt válaszolta: "Csak egy könyv van, ami erről a témáról jó, az pedig Isten Igéje."

Egyik testvéremet, akinek a gyógyító szolgálatáért Wigglesworth korábban imádkozott, egy alkalommal rákos beteghez hívták. Ennek az embernek valószínűleg 1-2 hete volt még hátra. A bátyám azt mondta neki: "Nem fogok most Önért imádkozni, hanem egy hét múlva visszajövök. Addig olvassa el az Újtestamentumban az összes csodát." Egy hét múlva valóban visszament és megkérdezte, hogy elolvasta-e. Az ember az időszak alatt többször is átolvasta őket. Azonnal rátette a kezét és az azonnal meggyógyult. A zsolttáríró mondja: "A Te nevedet mindenek felett csodálatossá tetted a Te Igében keresztül." Zsolt. 138, 2/

WIGGLESWORTH MEGTANULTA AZ ERŐNEK A TITKÁT, AMELY ISTEN IGÉJÉBEN VAN ELREJTVE. Azt mondta: "Istent egyedül az Igén keresztül értem meg. Nem tudom Őt a benyomásokon vagy az érzéseken keresztül megérteni. Sem az átéléseken keresztül, amelyeket érzelmek kísérik. Csak az Ő Igéjén keresztül tudom megismerni."

És még azt mondta: "Nagyon veszélyes, ha hagyjuk, hogy az érzések uralkodjanak rajtunk. Nem az érzésekre, hanem Isten szavára kell figyelni, mert csak az menthet meg minket. Az üdvösségünk nem ingadozik ide és oda, mint azt az érzéseink teszik."

A legtöbb keresztény ezt az igazságot még nem értette meg. Komoly problémát csinálnak abból, hogy az érzéseik ingadoznak. Sokan kerülnek bajba és olyankor keresnek egy lelkipályozót és azt mondják: "Tudom, hogy állítólag meg vagyok mentve, de egyáltalán nem érzem magam megváltottnak." Wigglesworth tudta, hogy nekünk nem szabad az érzéseink miatt aggodalmaskodnunk. Sokkal inkább Isten Igéjével kell táplálkoznunk. Érzéseink változhatnak; egy keresztényé is. De Isten Igéje soha nem változik. Isten Igéje érzéseinket is megváltoztatja egy idő múlva.

Valaki egyszer azt mondta: "Az Isten Igéjében való hit a gyökér. Az érzés csak a gyümölcs." Nekünk tehát a gyökérről kell gondoskodnunk és akkor nem lesz probléma a gyümölcssel sem.

Nem is olyan régen egy angliai kisvárosban tartottak egy összejövetelt. Az előcsarnokban lehetett könyveket kapni. Egyik barátom egy Bibliát akart venni és megszólította az eladót: "Egy Bibliát szeretnék venni, de nem találok sehhol."

Az eladó hozzáfordult: "Óh, Bibliát! Az nincs. Nekünk már nem arra van szükségünk, hanem a Szent Szellemre." Mindent meg kell vizsgálnunk, még akkor is, ha úgy tűnik, hogy Isten Igéje az alapja.

Wigglesworth elítélt minden olyan tant, amely az embereket arra ösztönözte, hogy tudásukat máshonnan és ne a Bibliából merítsék. Számára Isten Igéje volt a legmagasabb mérce. Gyakran felírják Isten nagy embereinek dolgait, mint például Wigglesworthét is. De Wigglesworth

maga gyakran mondta, hogy ez nem helyettesítheti Isten Igéjét. Ezért tudott úgy szolgálni, mert Ő az Igében élt és az Ige Őbenne. Mivel ezek az Igék benne voltak, így tudott egy túláradó életet tovább adni.

E szavakra a vak szemek megnyitáltak, a süket fülek hallókká váltak; süket-némák kezdtek el beszélni; elhalt tagoknak szólt az Élet Igéit és azokon az Élet áradt keresztül; a beteg testeknek és azokon az egészség hulláma futott át. A megszállottakhoz szólt és azokat elhagyta a halál démona. Az Élet szavaival fordult a halottakhoz és azok a feltámadás erejét tapasztalhatták meg.

Wigglesworth soha nem mulasztotta el azokat a helyzeteket, amelyek segítségére lehettek Isten Igéjének a megértésében. Véleménye szerint időpazarlás mindenféle könyvet elolvasni, amikor Isten szavából nagyobb nyereséget meríthettünk mi magunk.

Wigglesworth valóban a szavak embere volt. Felismerte, hogy a tanítás egyike a Szent Szellem ajándékainak. Elítélte azokat az embereket, akik az értelemről dolgoztak. Többször megjegyezte: "Sokan szeretik a Bibliát eredetiben olvasni, héberül vagy görögül. Én a Szellem által szeretem olvasni."

Amikor Pétert és Jánost egy beteg gyógyulása miatt a vallási vezetők felelősségre vonták, a következő történt: "Mikor pedig látták Péternek és Jánosnak a szólásban való bátorságukat és megértették, hogy írástudatlan és közönséges emberek, csodálkoznak vala; és meg is ismerék, hogy Jézussal voltak." /Apcsel. 4,13/ Nyilvánvaló volt az ő életükön az Üdvözítő keze.

Éppen ilyen nyilvánvaló az is, hogy ki volt Smith Wigglesworth tanítója. Anélkül, hogy

egy szót is tudott volna görögül vagy héberül, gyakran használta ezeket a nyelveket Biblia-órai magyarázataihoz, úgy, hogy a tanult emberek megdöbbenek. Többen közülük megjegy-
ték: "Kicsoda ez az ember?!"

Kenet nélkül aligha lett volna prédikátor-ti-
pus, legalábbis olyan, akit szívesen hallgat-
tak volna. Sokszor hallottam Őt beszélni, kis-
és nagy összejöveteleken, személyes beszélge-
tések során. Véleményem szerint Ő sohasem be-
szélt kenet nélkül.

Nem olvasott teológiai disszertációkat, nem
bonyolódott mély okfejtésekbe, de mindig
nyitva volt a Szent Szellem előtt, hogy ki-
jelentéseket kapjon. Lefekvés előtt mindig
megtöltötte a gondolatait az éltető Igéssel
és álmában ezek dolgoztak a tudatában. Amikor
felébredt, értékes gondolatokat kapott vala-
hogyan. És akkor a napot ismét az Igével kezd-
te. Az volt a véleménye, nagyon fontos, hogy
értelmünket Isten Igéjével töltsük meg, mie-
lőtt azt a világ tenné meg. Egy mondat nagyon
találhatóan fejezi ki viszonyát Isten Igéjéhez:
"Isten mondta. Én elhittem. Ezen kívül nincs
mit beszélni."

Ez volt a mérce, amely szerint élt és csele-
kedett. Az utolsó pillanatig nem ingadozott.
Mondják, ha mi nem is értjük, de Ő nem halt
meg. Ugyanis rajta nem volt a halálnak az il-
lata. Ő egyszerűen hazament.

Egy ember, akiből az irgalmasság sugárzott

Szerette az embereket és segített a szenvedő-
kön. James Salter írja, hogy egyszer Wiggles-
worthöt Londonba kísérté ahol prédikálnia
kellett. A londoni állomáson autóbuszra száll-
tak, hogy elérjék céljukat. De csak két üres

hely volt, az egyik elől, a másik egészen há-
tul. Wigglesworth azt mondta Salternek: "Ülj
oda!" és egyértelműen a hátsó helyre mutatott.
/A londoni buszokon hátul kell fel- és le-
szállni. /Az Újtestamentummal a kezében meg-
állt középen és tiszta hangon azt mondta: "Fi-
gyeljetek jól rám!" Aztán olvasott a Szentí-
rásból. Aztán egyszerűen elmagyarázta. James
Salter mondta később: "Az embereket nagyon
megérintette a dolog. Sokan sírtak. Wiggles-
worth hátrament, kezét az emberekre tette és
imádkozott értük. Közülünk vajon ki merné
ugyanazt megtenni egy autóbuszban?"

Szavai szerint Wigglesworth "bátor volt, mint
egy fiatal oroszlán".

Egy másik alkalommal Bradfordban vonatra
szállt, hogy Londonba utazzon. Helyet kere-
sett a vonaton. Aztán egy csoporthoz társult.
Szokása szerint elővette az Újtestamentumot
és csendben olvasni és imádkozni kezdett.
London előtt mintegy 50 km-el kiment a WC-re.

Amikor visszatért, egyik útitársa szembejött
vele és megszólalt: "Nem tudom, mi van velem.
Amikor Ön mellett ültem, egy szörnyű érzés
fogott el. Úgy éreztem, hogy meg kell halnom.
Mi volt az?"

Wigglesworth visszahívta a fülkébe. A többi-
eknek is ugyanaz az érzésük volt. Akkor elma-
gyarázta nekik, mit jelent a bűn felismerése
és a megváltás. Letérdeltek és mindannyian
elfogadták az Urat, mint Megváltójukat.

Wigglesworth több alkalommal szolgált ily mó-
don. Minden alkalmat megragadott, mert minden
emberben egy potenciális keresztényt látott.
Tudta, hogy minden alkalommal, mikor hallgat-
ni szeretne de mégis megszólítja az embereket,
akkor a Szent Szellem nagyobb teret kap.

MEG TUDTA GYŐZNI AZ EMBEREKET A BŰNEIKRŐL, DE MINDEN ESETBEN HATALMAS IRGALOM SUGÁRZOTI BELŐLE, AMELYET AZ EMBEREK -szó szerint- ÉREZ- HETTEK IS. Ahhoz, hogy eredményes lélekmentők lehessünk -mert Wigglesworth kétségkívül az volt- szükségünk van erre a két tulajdonságra.

Mikor egyszer otthon meglátogattam, Alice lánya mesélte el egyik élményét. Egyik napon a postája között rövid levelet talált, amely a lelke mélyéig megrázta őt. A levélben mindössze ez állt: "Kérem, jöjjön! Komoly problémánk van." Wigglesworth arcán végigfolytak a könnyek, miközben átnyujtotta lányának a levelet. Alicenak ez tulajdonképpen nem sokat mondott.

"Apa" szólalt meg "hiszen Te a levelek száza- it kapod, amelyekben segítséget kérnek. Miért lenne ez a levél más?"

Mindenféle magyarázat nélkül azt mondta: "Most el kell mennem." Fogta a kabátját és kalapját és elindult a borítékon megadott címre.

Egy nagy házhoz érkezett, amely az angol mé- retek szerint valóságos palotának számított. Csengetett. Egy szomorú arcú ember nyitott aj- tót. Wigglesworth úgy viselkedett, mint más- kor is. "Wigglesworthnak hívnak. Kaptam Önök- től egy levelet." Az ember kérte, hogy jöjjön be.

Wigglesworth később elmesélte: "Egy csodálatos folyosón vezetett végig majd egy lépcsőn men- tünk fel. Egész idő alatt egy szót sem szólt. Odafönn kinyitott egy ajtót és mutatta, hogy menjek be. Aztán becsukta mögöttem az ajtót, ő nem jött be.

Wigglesworth ott olyat látott, ami teljesen megdöbbenetete: Három erős férfi próbált meg

egy 17 év körüli, szép lányt fogva tartani. Nem sok sikerrel, ugyanis a lány megszállott volt.

A lány apja, aki nagyon gazdag volt, nem akarta, hogy a lánya egy gumi-cellába legyen bezárva. Inkább fizetett embereket, akiknek a feladatuk volt, hogy a lányra figyeljenek, hogy ne tegyen kárt magában.

A lány hirtelen megérezte Wigglesworth jelen- lését és abba hagyta a tombolást. Vad tekin- tettel meredt rá és azt mondta: "Júdom, ki vagy Te. Wigglesworth vagy, a Mindenható szol- gája." Micsoda egy ajánlás az, mikor Isten egy emberét a démonok felismerik!

Wigglesworth azt mondta: "Tartsd a szád, pa- rancsolom a Jézus Krisztus nevében!" Erre a lány a szoba legtávolabbi sarkába húzódott vissza. Wigglesworth követte. A lány félel- metes szemekkel bámult rá.

Wigglesworth megszólalt: "Nem azért jöttem, hogy szórakozzam veletek, ti tisztátalan lel- kek! Azonnal menjetek ki belőle és többet nem nyúlhattok hozzá!" Egy rettenetes kiáltással 12 démon hagyta el őt. Azonnal észrevette, hogy meztelen és a rémület kiáltásával rohant ki a szobából. Az emberek követni akarták, de Wigglesworth visszahívta őket és megmagyaráz- ta, hogy mi történt. Tíz perccel később hal- lotta, amint a hálószoba ajtaja kinyílik, majd bezáródik és valaki halk léptekkel megy lefelé a lépcsőn. Ezután Wigglesworth is le- ment és megivott egy csésze teát egy édesapa, egy édesanya és egy nagyon szeretetre méltó lány társaságában, akiről nem lehetett elhin- ni, hogy 15 perccel ezelőtt még egy tomboló megszállott volt. Amikor hazament, azt mondta a lányának: "Alice, ez egy csodálatos élmény volt! Milyen fantasztikus a mi Urunk!"

Gyakran kérdeznak Smith Wigglesworth teljhatalmának a titka felől. Különböző dolgok: EGYIK TITKA A SZERETET VOLT ÉS A RÉSZVÉT A SZENVEDŐK IRÁNT. Mit mond ezzel kapcsolatban a Biblia Jézusról?

"És látta a népet és elszomorodott; mert meggyötörtek voltak, mint a pásztor nélkül való nyáj." /Máté 9,36/

"És jöve Hozzá egy bélpoklos, kérvén Őt leborulván monda: "Ha akarod, meggyógyíthatsz engem:"

Jézus pedig könyörületességre indult, kezét kinyújtva megérintette és monda: "Akarom, tisztulj meg!" /Márk 1,40-41/

Az ima embere

Wigglesworthben ugyanez az együttérzés volt a betegekkel, szenvedőkkel, bűnösökkel és megszállottakkal is, mert olyan sok időt töltött az Úr jelenlétében, hogy Hozzá vált hasonlónak.

Egyszer megkérdezték, hogy rendszerint hosszasan imádkozik-e. Azt válaszolta: "Általában nem töltök egy fél óránál többet imában; de sohasem töltök el egy fél óránál többet anélkül, hogy imádkoznék."

AZ IMA AZ ÉLETE VOLT. EZ VOLT AZ, AMI LEGJOBBAN TETSZETT NEKI. EZ VOLT AZ Ő TITKA.

A gyógyulások Wigglesworth szolgálata alatt nem egy-egy ima-meghallgatás eredményei voltak. Azt tartotta, hogy ahelyett, hogy mindig a szükségletekért imádkozunk, inkább teljesen az Isten szavában kell élnünk.

Amikor Péter és János a templomba mentek imádkozni, szembetalálták magukat egy ember kétségbeesztő problémájával; születésétől béna

volt. A templom kapujában feküdt és alamizsnáért koldult. Ez az ember az apostoloaktól is pénzt várt. Ehelyett azt mondták: "Nézz ránk!" /Apcsel. 3,4/

Hasonló szituációban talán azt mondanánk: "Micsoda felvágósok! Micsoda emberek! Nagyon szemtelenek, az biztos." De Péter kimondta ezeket a figyelemreméltó szavakat: "Aranyom és ezüstöm nincsen; de amim van, azt neked adom: A názáreti Jézus Krisztus nevében kelj fel és járj!

És megragadták a jobbkezénél és felállították. Izmai és csontjai megerősödtek; felállt és járni tudott..." /Apcsel. 3,6-8/

Vegyük észre a szavakat: De amim van, azt neked adom /6. vers/ Ez pedig a közlésnek a szolgálata. Ezen a szinten szolgált Wigglesworth.

Egyszer elmesélte az egyik nagyon szép élményét, ami akkor történt, mikor az egyik templom segédpásztorát látogatta meg Angliában. Vacsora után együtt üldögéltek és beszélgettek. Kétségkívül arról volt szó, hogy szegény pásztornak nem volt lába. Akkoriban a protézisek még nem voltak olyan fejlettek mint ma.

Wigglesworth egészen közvetlenül azt mondta ennek az embernek /és ez gyakran előfordult, ha ilyen esete volt/: "Holnap korán reggel menj el és vegyél egy új cipőt!" Szegény fickó azt gondolta, hogy gúnyt űz belőle. De amikor este lefeküdtek, az Úr azt mondta a segédpásztorak: "Tedd azt, amit az én szolgám mondott neked!" Milyen érdekes jelölése egy embernek: "Az én szolgám!" Isten ezzel elismerését fejezte ki Wigglesworth iránt.

Ezen az éjszakán ez az ember nem tudott aludni. Korán felkelt és bement a városba és az

üzlet előtt várakozott nyitásig. Végre meg-
jött az üzletvezető. A segédpásztor bement és
leült.

Hamarosan egy eladó lépett hozzá és megszólí-
totta: "Jó reggelt, Uram! Miben lehetek a
szolgálatára?" "Hozzon nekem egy pár cipőt!"
Igenis, Uram! És milyen színűt és mekkora mé-
retet óhajt?"

A pásztor egy pillanatig késlekedett a vá-
lasszal. Akkor az eladó észrevette az állapo-
tát: "Pardon, Uram! Azt hiszem, hogy Önnek
nem szolgálhatunk a megfelelővel!"
"Értem fiatal barátom, de ennek ellenére sze-
retnék egy pár fekete 39-es cipőt vásárolni."

Az eladó elment és hozta a kért cipőt. Átnyuj-
totta őket a pásztornak. Az egyik cipőbe bele-
tett egy pár zoknit is. És ekkor hirtelen egy
új láb és új lábfej képződött! Aztán ugyanez
történt a másik lábbal is!

Amikor a pásztor kiment a boltból, nem csak
egy új cipője, hanem új lába is volt!

De Wigglesworthöt ez egyáltalán nem lepte meg!
Ő ezt az eredményt várta. Szerinte Isten szá-
mára teljesen mindegy, hogy egy új tagot kell
formálnia, vagy egy tönkrementet meggyógyíta-
nia.

Az lepott meg, hogy Wigglesworth nem is imád-
kozott ezért az emberért, csak megmondta neki,
hogy mit kell tennie. Ő pedig engedelmeske-
dett.

A halottak feltámadását gyakran a legnagyobb
csodának tartják; Pál mégis azt mondta Agrip-
pa királynak: "Miért tartjátok ti azt lehetet-
lennek, hogy Isten a halottakat feltámasztja?"
/Apcsel. 26,8/ 14 halott feltámadásáról tudok
Wigglesworth szolgálata alatt. Nem mindíg

imádkozott közvetlenül előtte az ilyen esetek-
ben. Két ilyen történetet szeretnék leírni.

Wigglesworth egyszer meglátogatott egy csalá-
dot, akik éppen az öt éves fiukat gyászolták.
Akkoriban a holttestet nem vitték el a rava-
talozóba, mint ahogyan ezt ma teszik, hanem
a háznál tartották a temetésig és így a hoz-
zá tartozók még itt tiszteletüket teheték.

Wigglesworth a fiucska arcát nézte, miközben
apja eltávolította a halotti leplet. Arcán
végigfolytak a könnyek, ahogy ennek az ártat-
lan fiúnak a halálában a bűn következményét
felismerte.

Megkérte az apát, hogy hagyja el a szobát.
Aztán felemelte a mozdulatlan alakot a rava-
tálról és a szoba egyik sarkába állította.
Akkor megdorgálta a halált és parancsolta neki
a Jézus Krisztus nevében, hogy adja vissza az
áldozatát. És a megdöbbenő csoda megtörtént:
a fiú visszatért a halálból az életbe. Amikor
ő a testet a ravatalról felemelte, nem volt
semmi kétsége a következményeket illetően.

Egy másik történetet egy közös barátunk mesélt
el. Ő pásztor Angliában. Meghalt egy ember a
környékükön és hívták Wigglesworthöt. Imája
után a halott felkelt, de ugyanabban a beteg-
ségben szenvedett, amiben meghalt. Wiggles-
worth közölte a családdal, hogyha ez az ember
nem rendezi a bűneit és az életét, újra meg
fog halni. Az eredmény az volt, hogy az egész
család bűnbánatot tartott, mire az Úr meggyó-
gyította a férfit, aki még 30 évig élt ezután.

Wigglesworth szívében részvét volt a gyengék,
a szenvedők iránt. Gyakran látjuk, hogy egy
testileg erős ember nem tud mit kezdeni a
gyengékkel. De Őnála ez másképp volt. Mert bár
testileg Ő erős volt, együtt tudott érezni a
szenvedőkkel és az elesettekkel, mert erejét
Ő Istentől kapta. Jól jellemzi Őt a következő

idézet: "NEM TUDOK OLYAN IDŐRE EMLÉKEZNI, AMIKOR NE LETT VOLNA VÁGY BENNEM ISTEN UTÁN. MINDÍG KERESTEM ŐT. MÁR MINT FIATAL FIÚ LE-TÉRDELTEM ÉS AZ Ő SEGÍTSÉGÉT KÉRTEM."

Amit Wigglesworth Istenben elért, az nem egyik napról a másikra történt. Ez egy érési folya-mat eredménye, amely több éven át elhúzódott. Ezidő alatt Wigglesworthnek nem volt könnyű. Ez nem csak testi támadásokat jelentett, ha-nem olyan keresztények támadásait is, akik más vonalon mozogtak.

De minden nehézség és támadás ellenére, ame-lyek főképp az európai kontinensen érték Őt, megmaradt a szívében a szeretet az emberek iránt. Ezt erősítette még az, hogy gyűlölte a bűnt és a kiolthatatlan vágy, hogy Istent megismerje.

A hit embere

A következő történetek szolgálatával kapcso-latban rávilágítanak hitére.

Egyszer kérték, hogy imádkozzon egy asszo-nyért, akit a sötétségnek egyik hatalma tar-tott fogva. Mikor megérkezett, bekísérték az asszony szobájába. Amikor meglátta, érezte a szívében az isteni szánalmat. Néhányan lefogták az asszonyt. A férje is ott volt, egy kis gyermekkel a karján.

Az egész szobát a sátáni erő töltötte be. Az asszony borzasztó tekintettel nézett rá. "Tud-tam, hogy itt valaminek feltétlenül történnie kell" mesélte később.

"A hit ott kezdődik, hogy a mennybe betörünk. Aki akar valamit Istentől, annak be kell ma-gát imádkoznia a mennybe. Ott van ugyanis min-

den, amire nekünk szükségünk van. Aki pedig a Földön marad és itt vár valamit Istentől, az állandóan csalódnai fog."

"Isten jelenlétében felismertem hitem kevés voltát. De aztán jött egy másik hit a szívem-be - egy hit, amely az Igéreteket figyelembe veszi, egy hit, amely Isten szavát komolyan veszi. Ebből az isteni jelenlétből tértem vissza a Földre. Isten adott nekem egy hitet, amely a Mennyet is megrázhhatja."

Ezzel a hittel elérte az asszony számára a teljes szabadulást. Az asszony 14 órát aludt és amikor felébredt, teljesen egészséges volt, mert Wigglesworth a természetéből a termé-szetelettibe ment át. Amikor egy szükséghely-zettel találta magát szembe, nem kellett előbb Istenre várnia. Ő ismerte az Urat.

Micsoda teljhatalmat birtokolt Istennek ez az embere! És milyen gyakran küzdött a hitetlen-ség ellen és ért el győzelmet! Egyszer fiata-lok csoportja feltett neki néhány kérdést. Az egyik az volt: "Hogyan lehet ilyen nagy hitet elérni?" A válasz egyszerű volt: "Mert magá-tól terem a Föld, először fűvet, aztán ka-lászt, aztán teljes búzát a kalászbán." /Márk 4,28/ Többet nem mondott. Őt a Szent Szellem mély teológiája töltötte be. Ez alatt azt értette, hogy a hit egy növekedési folya-mat, amely a teljességhez vezet. Hit akkor keletkezik, ha mi Istent minden napról napra jobban megismerjük.

Wigglesworth soha nem keveredett teológiai vi-tákba vagy okfejtésekbe. Sőt, a teológiai szakkifejezéseket sem ismerte, amiket a Bibli-a-iskola hallgatói használnak. Mindenesetre egyet nagyon jól ismert, az Ő Urát; és ez a legfontosabb...

A szeretet egy embere

Wigglesworth Istenhez való ragaszkodása az idő múlásával egyre mélyebb lett. Véleménye szerint az Úr nélkül nincs igazi élet. Ennek eredményeképpen azokat, akik vele voltak, ugyanazzal a szeretettel szerette, mint az Urat.

Néha azonban a szeretet e módját és formáját, ahogyan ű azt kifejezte, félreértették. Emiatt aztán gyakran támadták. Véleménye szerint azonban ez a kritika nem neki, hanem Isten művének szólt. Isten művét pedig megtámadni annyit jelent, mint a Sátán munkáját építeni.

James Salter, aki Wigglesworth kísérője volt, tudósít néhány eseményről.

Egy-egy alkalmon Wigglesworth megszólalt: "Akinek a legundorítóbb betegsége van, most azok álljanak fel!" "Mivel bennem nem volt Apósom hite, gyakran félttem ilyenkor" emlékszik vissza Salter.

Az egyik alkalmon Wigglesworth újra elmondta ezta felhívást. Még egészen az összejövetel elején, mikor felment a pódiumra. Az első sorokban két másik nő között ült egy nagyon beteg asszony. A két hölgy vonszolta be a terembe és a helyén is űk tartották egyenesen. Amikor a felszólítás megtörtént, megpróbálták felállítani.

"Hozzátok elém" szólt Wigglesworth.

Nagy nehézségek árán sikerült is az asszonyt előrevinniük.

De ahelyett, hogy imádkozott volna érte, ahogy ezt mindenki várta, azt mondta észak-angliai akcentussal: "Engedjétek el, hagyjátok egyedül állni" Amikor a két asszony hallgatott

rá, a beteg nő lezuhant a földre.

Wigglesworth hidegnek tünt. "Emeljétek fel!"

Azok megtették, mire ismét parancsolta nekik, hogy hagyják egyedül állni. Kelletlenül engedelmeskedtek neki - és az asszony ismét a földre esett.

"Emeljétek föl!" Újra engedelmeskedtek a parancsnak.

Közben néhány jelenlévő türelmetlen lett, de Wigglesworth nem figyelt a megjegyzéseikre.

"Hagyjátok ismét magára!" De ezúttal nem akarták már megtenni, amit mondott.

"Érzéketlen szörnyeteg!" kiabált valaki előre a közösségből. De Wigglesworth ránézett és azt mondta: "Hallgass, én tudom a dolgomat!" Aztán ismét a két asszonyhoz fordult és megismételte a parancsát: "Engedjétek el és hagyjátok egyedül állni! Tegyétek amit mondtam!"

Félelemmel, reszketve engedelmeskedtek neki, és ezúttal a nő már nem esett le, de a földön ott volt egy nagy rákos fekély, amely a testéből esett ki. "Azt hiszem, Wigglesworth ezzel bizonyította, hogy igaza volt" mondta Salter.

Az ilyen esetekben Wigglesworthnek mindig igaza volt. Olyan jól ismerte Urát, hogy tudta, nem fogja űt magára hagyni. Mint mikor annak a férfinak válaszolta: "Tudom a dolgomat" -úgy mindig kapcsolatba volt Istennel. Bejárása volt Isten tróntermébe. Wigglesworth az emberre nem volt dühös, amiért leszidta űt. ű sokkal inkább a Sátánra volt dühös! Az emberekkel kapcsolatban csak részvétet érzett. Biztos vagyok benne, hogy nem érzett kárörömöt, mikor Isten bebizonyította az

igazát és az illetőt zavarba hozta. Wigglesworth szerette az embereket; de ha Is-
fordult szembe azzal, ahonnan mindig is jöhe-
ten munkáját támadás érte, szenvedélyesen
tett a támadás.

A bátorságnak és a békességnek az embere

Amikor Wigglesworth haragudott, haragja kizá-
rólag a Sátán ellen irányult. Némegyszer élt
át isteni látogatást. Ez azt jelenti, hogy
nem csak érezte Istent, hanem az Urat mint
élőt látta is. Mindenesetre a Sátán is felke-
reste, de nem félt tőle.

Egy alkalommal arra ébredt fel, hogy érezte
a Sátán jelenlétét. Ahogy a szobában körülné-
zett, látta, hogy nem más, maga az ördög áll
ott. "Ő, csak te vagy az" szólt, aztán megfor-
dult és továbbaludt.

Ez nem csupán egy elképzelt élmény volt, ahogy
néhányan gondolnák. Ő ugyanis soha nem pró-
bálta meg, hogy dramatizálja élményeit. Ahhoz
ő túlságosan realista volt. Soha nem túlzott
és nem változtatott meg semmit a bizonyos-
tételeiben. Mindíg az igazságról tudósított,
mert szerette az igazat. Nem tett vagy mon-
dott olyat, ami az Ő Urát sértette volna.

Talán most úgy tűnik, hogy Wigglesworth élete
nagyon megerőltető volt; de ez nem fedti a va-
lóságot. Kevesen tudnak jobban kikapcsolódni,
mint Wigglesworth: Az kikapcsolódás volt már
számára, ha Isten jelenlétében lehetett.
Éppen ezért, mert mindig pihent volt, minden
kínálkozó alkalmat meg tudott ragadni. Az
Ésaiás 26,3-at megtanulta: "Kinek szíve Reád
támaszkodik, megőrzöd azt teljes békében; mi-
vel Tebenned bízik."

A héber szövegben az a szó, hogy "béke" két-
szer áll egymás után. Más szavakkal: akinek
erős a szíve, azt az Úr dupla békében őrzi
meg.

Wigglesworth ezért tudott minden szituációt
egy abszolút békével legyőzni.

Smith Wigglesworth lelkülete

Ha szellemi állapotunkat összehasonlítjuk
azzal, amilyen Istenben lehetne, akkor ez
frusztációhoz (elkeseredettséghöz, kiábrán-
dultsághoz) vezethetne, amely kisebbségi érzést
válthatna ki. Az ilyen komplexusoknak megse-
misítő hatása van a mi szellemi életünkre;
ezek sem bennünket, sem a körülöttünk lévőket
nem segítik tovább; Isten ez által nem dicső-
ül meg. AKKOR IS, HA MI ÖNMAGUNK ELŐTT SEMMIK
VAGYUNK, ISTENBEN HATALMASAK LEHETÜNK. Wigg-
lesworth ezt a szellemi titkot megértette,
ezért tette Őt Isten sok nálánál tehetsége-
sebb embernél nagyobbá.

Érdekes lenne megtudni, hogy vajon hány pré-
dikátor lett Wigglesworth szolgálatán keresz-
tül nagyobb erőfeszítésekre ösztönözve. Csak
az Egyesült Államokban igen magas azoknak a
száma, akik ily módon részesültek áldásban és
bátorításban. Az évek folyamán sok angollal
találkoztam, akik bizonyosságot tettek arról,
hogy Istennek ez a szolgálója inspirálta őket.

Napjainkban igen nagy szükség van olyan férfi-
akra és nőkre, akik az igazi hitet ismerik,
akik az Urat ismerik, ahogyan Wigglesworth is;
és készek, hogy minden feltétel nélkül oda-
szánják magukat Isten országa építésére, amint
Wigglesworth is tette.

Mint már láttuk, odaszántása megpróbált volt.
Hosszú és gyümölcsöző szolgálata alatt

nemcsak testi, hanem szellemi vizsgákon is átment, de mindaz, amiket szenvedett, arra ösztönözték, hogy méginkább Krisztushoz váljék hasonlónvá.

Ha csoportok, akik pedig csak élettelen, fals tanításokat hirdetnek, odaszántságuk miatt hatást tudnak gyakorolni a társadalomra, mennyivel többet tudnának Isten gyermekei elérni, mikor ők a Szent Szellem erejében cselekszenek? Ez a megállapítás bennünket, keresztényeket arra kellene, hogy ösztönözzön, hogy a mi saját szívünket megvizsgáljuk.

A Római levél 12,1-2-ben van az az elv, amely Smith Wigglesworthot irányította:
"Kérlek azért titeket, Atyámfiak az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeteket élő, szent és Istennek tetsző áldozatul, mint a ti okos Isten-tiszteleteteket. Ne szabjátok magatokat a világhoz, hanem változzatok el a ti elméteknek a megújulása által, hogy megvizsgáljátok, hogy mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata."

A nyugalom lelke

Ismeretségünk ideje alatt Wigglesworth lelkülete ugyanaz maradt. Számára a "hangulatok" már nem voltak aktuálisak, ezek még a régi Wigglesworthhoz tartoztak.

Ő megtanult egy titkot, amit János apostol is ismert, amikor Patmos szigetén egyedül volt, mindenféle emberi közösségtől elvágva, és olyan fontos volt ez akkor számára. Ez pedig a Jelenések Könyve 1,10-ben van: "Lélekben valék ott, az Úrnak napján." Mikor az apostol ebben az állapotban volt, megláthatta a felátámadt, megdicsőült Krisztust.

Az eredmény ebből egészen egyszerű: János megtudta, hogy milyen jelentéktelenek a mi földi körülményeink, ha azokat mi az égi lehetőségekkel vetjük össze. Aki ezt az igazságot megtanulta, azt a környezete többé nem fogja megijeszteni.

Wigglesworth megtanulta ezt, azaz A FÖLDI KÖRÜLMÉNYEKET MENNYEI PERSPEKTÍVÁBÓL SZEMLÉLNI. Hogy egy halálesetről vagy pedig egy megszállotról volt szó, az neki mindegy volt; ugyanazzal a nyugalommal reagált rájuk, amely minden keresztény számára hozzáférhető, aki Istent ismeri és a Szent Szellemben él. Wigglesworth győztes volt, mert eszerint élt.

Egyszer valaki Wigglesworth szavaitól találva azt mondta, hogy végre a dicsőítésben megkel-lene adnunk azt az Istennek, ami az Istené; a szolgálatban pedig az embereknek azt, ami nekik hiányzik. Így gondolta Wigglesworth is.

A megkülönböztetés lelke

Szolgálatára nyomán mindenki számára nyilvánvaló volt, hogy ismeri a Szellem lelkületét.

Mint fiatal ember úgy gondoltam, hogy Isten engem Afrikába hívott el misszionáriusnak. Minden jel ezt látszott igazolni. De egy nap, mikor Wigglesworthnál voltam és ültünk egymással szemben, azt mondta: "Téged az Úr nem Afrikába hívott el; ez nem Isten akarata a te életedre vonatkozóan."

"De minden körülmény ezt igazolja. Az ajtók nyitva állanak."
"Meglehet." felelte "De az ajtók újra be fognak zárulni. Akkor majd gondolj erre, amit mondtam."

Vártam. Eltelt néhány hét, mielőtt az ajtók bezárultak volna, de akkor úgy, hogy semmiféle lehetőség nem állt fenn többé, hogy bármikor is kinyíljanak. Tehát igaza volt; mert ismerte a Szent Szellemet.

Gyakran kijelentette, hogy senkisémet tudhatja Isten akaratát a másik életével kapcsolatban. Persze vannak kivételek, amelyek erősítik a szabályt, mint például ez is. Bár a külső dolgok egyértelműen arra utaltak, hogy Isten engem Afrikába küldene, Wigglesworth tudta, hogy másképpen lesz; és valóban, Isten akarta teljesen más volt az én életemre nézve.

Ő ismerte a Szellemet és ez abban a pontosságban mutatkozott meg, ahogyan megállapította az emberi szenvedések okát. Egy alkalmon két ember felé szolgált, akik -úgy tűnt- ugyanazzal a problémával mentek oda hozzá. Ugyanis mindketten süket-némák voltak. Csak Wigglesworth ismerte fel közöttük a különbséget.

Amikor az elsőtől lépett, ujját annak fülébe tette és parancsolt: "A Jézus Krisztus nevében nyílj meg!" Aztán kezét az ajkára fektette és ismét parancsolt: "Nyelv, oldódj meg!" Az ember meggyógyult.

De amikor a második süket-némához ment oda, teljesen másképp bánt vele. Egyenesen a szemébe nézett és keményen szólt: "Te süket-néma szellem, a Jézus nevében menj ki!" Ez az ember is csodálatos módon szabad lett.

Később megmagyarázta Wigglesworth: "A Sátánra nem tesszük a kezünket. Vele nincs közölnivalónk. Az ember megdorgálja őt és azt mondja, hogy el KELL mennie. De ezt csak az tudja megtenni, aki teljesen Isten előtt áll."

Szellemi éhség és vágy Isten után

Felvetődik az emberben a kérdés, hogy Wigglesworth ezt a célt, -"teljesen Isten előtt állni"- hogyan érte el. Feleletemet azzal szeretném kezdeni, ahogyan Wigglesworth a megoldást megtalálta.

Nyolc éves volt, amikor nagyanyjával a kis metodista gyülekezetet meglátogatta. Később is elevenen élt emlékezetében, hogyan gyülekeztek a régi, ódivatú kályha körül és régi énekeket énekeltek. Táncoltak és arcukról Isten dicsősége sugárzott. Hirtelen tudatos lett benne, hogy Isten Szelleme közel van hozzá. Ebben a pillanatban felismerte Jézust, mint Üdvözítőjét és újjászületett.

Ettől az időtől kezdve Wigglesworth soha nem kételkedett megváltásában. Ez az élmény háttással volt későbbi életére is, mert már itt elkezdte, hogy a "félíg-odaszántást" elkezdje. Ha egy dolognak nem tudta teljesen odaadni magát, akkor inkább nem ment bele. Ez egészen a végsőkig jellemző volt rá. A keresztség "felvizezése" számára elképzelhetetlen volt. Az ő hitének feltétlenül tisztának kellett lenni, mindenféle ferdítések, világi adalékok nélkül. Ennek a beállítottságnak a következménye volt az a kielégíthetetlen éhség Isten után. De minél többet élt át Istenből, annál többet akart megtapasztalni. A következő szavak, amelyeket egy levelezőlapon küldött nekem, kifejezik gondolatait ezzel kapcsolatban:

Teljesen én - Istenből semmi
Kevesebb én - Több Isten
Semmi belőlem - Isten teljesen

Mert ő mindenre éhes volt, amit Isten adni akart neki, ő addig várt Istenre, míg megváltozott és az éntől teljesen meg lett tisztít-

va. Tudta, hogy Isten terve népe számára erőt is jelent. Számára világos volt, hogy egy keresztény nem lehet gyenge, sem unalmas, izetlen; ezt el sem tudta képzelni. Szerinte is nagy jelentőséggel bír a szellemi növekedés. Ő maga nem foglalkozott a különböző fejlődési fokozatokkal az életében, hanem a cél - hogy Krisztushoz hasonlóvá lenni - ez volt végig ő előtte, akármennyibe is került ez neki.

Nem foglalkozott azzal a véleménnyel, miszerint Isten munkáját tennie kell, de az erőről, amely ehhez szükséges, le kell mondania. Mikor ő Istent kereste, hallott a Szent Szellelem kitöltetéséről. Ez egy kis templomban, Sunderlandban történt.

Elhatározta, hogy elutazik oda. Különösen akkor akarta ezt, amikor megtudta, hogy ott az első pünkösdhöz hasonló dolgok történnek: az emberek Szentlélek keresztségét kapnak. Korábbi tanítások alapján ő úgy gondolta, hogy a Szent Szellemben való bemelegítést már átélte. Csak a nyelveken-szólással nem tudott mit kezdeni.

Amikor Sunderlandba megérkezett és bement a templomba, tudta, hogy a nyelveket hallja. De ott azt mondták: "Szükséges hogy bemelegítkezz a Szent Szellemben." Azt felelte: "A Szent Szellelem keresztségét már átéltem."

Később mesélte: "Láttam, hogy komoly, buzgó hívők. De a nyelveken-szólást illetően nem tudtam egy lenni velük."

Különösen sokat vitatkozott az egyik misszionáriussal. Aztán elment hozzá és az egész éjszakát átímádkozták. Négy napot töltött nála. "Végig nem akartam mást, csak Istent." mondta Wigglesworth.

De családjá és üzlete miatt a négy nap után haza kellett utaznia. Mielőtt elutazott volna, odament a pásztor feleségéhez és azt mondta neki: "Most haza kell utaznom, de még nem kaptam meg a nyelveket."

"Nem a nyelvekre van szükséged, hanem a Szellemben való bemelegítésre." volt a válasz.

"De hiszen azt már átéltem." Számára a keresztség és a nyelvekenszólás két egymástól független dolog volt még. De a vágy a szívében Isten után hajtotta előre. "Szeretném, ha rám tennéd a kezed."

És Isten rátekintett szívének kívánságára és mint az Igében áll: "Megelégítem a szomjas lelkeket" /Zsolt. 107,9/.

Később elmondta: "A tűz leszállt. Tiszta voltam. Volt Jézusról egy látomásom. Felismertem a szennyet az életemben és láttam az üres sírt. Más nyelveken beszéltem. Attól az időtől tudtam, hogy meg vagyok a Szent Szellemmel kereszttelve."

A szentség lelke

Wigglesworth hitte, hogy testünk a Szent Szellemben temploma és ezért egyetlen keresztény sem engedheti azt meg, hogy ezt bármi is beszenyyezze. Ezzel kapcsolatban írta Pál a korintusiaknak: "Avagy nem tudjátok-e, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szent Szellemben temploma, amelyet Istentől nyertetek és nem a magatokéi vagytok?"

Mert áron vétettetek meg; dicsőítsétek ezért az Istent a ti testetekben és lelketekben, amely az Istené." /1Korintus 6,19-20/

Wigglesworth szerint az, hogy a Szent Szellemben lakik, azt jelenti, hogy így lehetőségünk van a bőséges gyümölcsstermésre. Szellemben való életének alapja Istennel való állandó kap-

csolata volt. Ő mindig is úgy gondolta, hogy amikor egy keresztény felhagy az Isten igazsága és tisztasága utáni vágyódással, akkor ezzel tulajdonképpen a Sátánnak belépőjegyet ad az életébe. Megjegyezte egyszer: "Amikor érzem, hogy a Szent Szellem cselekedni akar, akkor mindent ott hagyok, csakhogy az Ő jelenlétébe lehessek és hallhassam, amit mondani akar nekem." Wigglesworth nagyon érzékeny volt a Szent Szellem mozgására.

Gyakran hallom, mikor hangoztatják: "Az Úr mondta nekem..." De tudom, hogy közülük néhányan hogyan élnek és ilyenkor aggódom értük. De soha nem féltem mikor Wigglesworth használta ezeket a kifejezéseket, mert ez igen ritkán fordult elő. Erre nem is volt szükség. Mindaz amit mondott Istentől volt, korábban Tőle vette. Minden amit tett és mondott a Szent Szellemtől lett indíttatva.

Imaéletében nagy szerepet kapott a Szent Szellem. Ezt azért tette, mert vannak dolgok, amelyek a mi értelmünk számára tulságosan mélyek vagy a nyelvvel nehezen kifejezhetők. Ezeket pedig egyedül Ő tudja megragadni. Gyakran fordult elő, hogy nyelveken imádkozott, aztán meg is magyarázta. A magyarázat mindig nagyon mély értelmű volt.

Az évek folyamán többször felmerült a kérdés, hogy ez bibliai-e. "Azért, aki nyelveken beszél és imádkozik, az magyarázza meg." /1Kor.14,13/ Nem látom okát, ezt miért ne vennénk figyelembe?

Magyarázatáról mindig tudtam, hogy Istentől van. Erre bizonyíték a nyelv megváltoztatása volt.

Ugyanis semmilyen képzettsége nem volt és nagyon gyenge volt a nyelvtana. De amikor nyelveket magyarázott, a legkisebb nyelvtani szabályokat is betartotta. Ez kétségtelenül egy

csoda volt, mivel a szellemben való imádkozást megtanulta, ezért olyan területekre bejutott, amelyek lényegesen túlhaladták az Ő szellemi képességeit.

Pál az 1Korintus 14,15-ben írja:

"Mert ha nyelveken könyörgök, a szellemem könyörög; de az értelmem gyümölcstelen.

Hogy van hát? Imádkozom a Szellem által, de az értelemmel is; éneklek a Szellemmel, de éneklek az értelemmel is."

Az ima alatt megváltozott. Ilyenkor más szellemi területekre lépett. Ha problémával találkozott, akkor is ima volt a reagálása. Ez a Róma 8,26-27 gyakorlati alkalmazását jelenti, vagyis:

"Hasonlatosképpen a Lélek is segítségére van a mi erőtlenségünknek; mert azt, amit kérnünk kellene nem tudjuk, de maga a Lélek esedezik értünk kimondhatatlan fohászokkával.

Aki pedig a szíveket vizsgálja, tudja, mi a Lélek gondolata; mert Isten szerint esedezik a szentekért."

Egy kereszténynek feltétlenül meg kell tanulnia azt, amit Wigglesworth is alkalmazott - a Szellem általi imát.

Az alázatosság lelke

Tudta Ő is, hogy milyen veszélyes az önhittség. Ezért soha nem engedte, hogy Istennel való közösségét ez a bűn beszennyezze. Ezért minden nap úrvacsorázott és mint az önhittség elleni szert, a Golgotát tartotta szem előtt.

"Mert amikor ezt a kenyeret eszitek és ebből a pohárból isztok, akkor az Úr halálát hirdesétek, amíg Ő eljön." /1Korintus 11,26/

Gyakran egyedül volt az Úrral, mikor a bort és a kenyeret, a megtört test és a kiontott vér jelképeit magához vette.

Érdekes lenne tudni, vajon a keresztények hány százaléka gondolja végig ennek az eseménynek a fontosságát. Vajon hányan teszik ezt szokások és tradíciók miatt? Pedig ez nagyon komoly; áldást vagy ítéletet von maga után, aszerint, hogy hogyan vesszük magunkhoz.

Wigglesworth őszintén és teljes tudatossággal cselekedte ezt. Az Úrával való közösség volt a legfontosabb számára; így mindig kész volt a szolgálatra és soha nem lepődött meg. Gyakran mondta: "Ha valakinek készülnie kell, mikor lehetősége van a szolgálatra, akkor már elkésett. Az alkalom elmúlik és valószínűleg nem lesz lehetőség a megismétlésére."

Így minden szituációban tudta, hogy mit kell tennie. Egy példa ennek illusztrálására:

Egy közösségben, ahol szolgált, a pásztor megkérte, hogy látogassák meg együtt az egyik tagot. Egy asszonyról volt szó, aki beteg volt. Amikor megérkeztek, rögtön szembetűnt, hogy a nő igen gazdag. A két prédikátort bevezették egy szobába, ahol feküdt. Mellette az éjjeli-szekerényen sorakoztak a gyógyszeres üvegek.

A pásztor megszólította: "Azért jöttünk, hogy imádkozzunk Önért." De Wigglesworth ránézett: "Én nem! Önnek a betegség szórakozás! Egyáltalán nem fogok Önért imádkozni." Ezekkel a szavakkal elhagyta a szobát és visszatért az autóhoz, hogy megvárja a pásztor.

Az, miután az asszonyt megvígasztalta, csalódott arccal ült be Wigglesworth mellé. "Ezt igazán rosszul tetted a gyülekezet szempontjából. Ez a kedves testvérnő a gyülekezetnek

jelentős pénzüsszegeket adományoz." fordult hozzá.

Wigglesworth élesen nézett vele szembe: "Pontosan ez a probléma!"

"Nos, jó." válaszolta a pásztor "De nem tartom valószínűnek, hogy látjuk még őt az istentiszteleten."

"De" válaszolta Wigglesworth nyugodtan "Mégpedig hamarosan!"

A pásztor házához mentek ahol megvacsoráztak, majd a kis kápolnába, az esti istentisztelet helyére hajtottak.

A nő, aki délután még betegen feküdt az ágyban, eljött az istentiszteletre. Az imánál ő is előrejött. Wigglesworth megkérdezte: "Kész vagy?" "Igen, készen vagyok!" Aztán még hozzáfűzte: "Miután Ön délután elment, a Szent Szellem átalakított engem. Önnek ugyanis igaza volt."

Azon az estén teljesen meggyógyult.

Az imádat és a szolgálat lelkülete

Wigglesworth megtanulta, mi is az igazi imádat. Mi gyakran mechanikusan próbáljuk imádatunkat fokozni. Az igazi imádat a lélek mélyén születik.

A gyakorlatból tanulta meg, amire Jézus gondolt, amikor azt mondta: "De jönnek idők és az most van, mikor az igazi imádók lélekben és igazságban imádják az Atyát; mert az Atya is ilyeneket keres az Ő imádóiu. Az Isten lélek és kik Őt imádják, szükséges, hogy lélekben és igazságban imádják." /János 4,23-24/

Wigglesworth így imádta az Urat: lélekben és igazságban. Ez mindig Istennel való élményeinek mélységéből fakadt - és Wigglesworthnek sok ilyen volt; sok kemény vizsgán ment át.

Imaéletében megtanulta a közlés szolgálatának jelentőségét. Ezalatt a kézzátételt értjük. Ezen a területen Ő olyan elől járt, hogy anélkül, hogy kezét másokra tette volna, tudta az isteni kegyelmet továbbadni.

Háza közelében terül el a gyönyörű Manningham park. Még ma sem tudok úgy elmenni mellette, hogy ne jutna Ő eszembe és az emberek, akik itt kaptak áldást általa.

Miután ez nagyon közel volt, gyakran sétált itt. Ilyenkor leült egy padra; olyanra, amin már ültek. És anélkül hogy megszólalt volna, közölt valamit az ott ülővel. Az leggyakrabban hitetlen volt. Ilyenkor halkam imádkozott azért, hogy az illető bűnbánatot érezzen és ismerje fel az Údvözítőt.

Mindegy milyen problémáról volt szó, komolyan vette. Nem volt szükséges, hogy Ő kérdezzessen; az emberek maguktól jöttek hozzá, mert a Szent Szellem volt benne. Nagyon hamar és anélkül, hogy ez tudatos lett volna bennük, kiöntötték a szívüket. És senki nem ment el áldás nélkül. Wigglesworth gyakran mondta: "Aki nem az étellel szolgál, az a halállal szolgál. És aki a halállal szolgál, attól rosszabb állapotban mennek el az emberek, mint ahogy odamentek." Jó volt Vele együtt olyan alkalmon részt venni, ahol az emberek Szentlélek keresztségét kaptak. Ő ezeket nem nevezte ú.n. "várakozó összejöveteleknek", mint ahogyan ezt akkoriban tették. Így szólt a jelenlévőkhöz: "A Szent Szellemre nem kell várni. Ő már kitöltetett, itt van. Nem várni, hanem fogadni kell."

Elmagyarázta a jelenlévőknek, hogy hit által kell a Szellemet elfogadni és kimondani, ami az eszükbe jut. "Ütig fogok számolni, és amikor az ötös számot kimondom, akkor mondják azt, amit kaptak!" Amikor az ötöt kimondta, a jelenlévők új nyelveken kezdtek el beszélni. A dicsőség hulláma ömlött végig a termen.

Véleménye szerint különbség van a "prédikáció" és a "szolgálat" között. Pál, Jézus Krisztus apostola Isten akaratából, magát "szolgálónak" nevezte. A Római levélben egyértelműen mondja: "Mert kívánlak titeket látni, hogy valami lelki ajándékot közölhessek veletek, a ti megerősítésetekre." /Róma 1,11/

Ugyanezt írja az 1 Thessalonika 2,8-ban: "Így felbuzdulva, készek vagyunk közölni veletek, nemcsak az Isten evangéliumát, hanem a mi lelkünket is, mivelhogy szeretetteinké lettek nekünk."

A közlés, amelyről itt Pál beszél, a Szent Szellem közlése. De akinek nincsen, az nem is tudja továbbadni. Aki ezt érti, annak világos mire gondolt itt Wigglesworth: "Aki nem az életet közli, vagy nem az étellel szolgál, az a halállal szolgál."

A keresztyének elhívása gyümölcstermő felelőséget jelent. Nem élhetünk csak magunknak. Szerinte mi, ha igazán "élünk", akkor minden helyzetben, akár felnőttről, akár gyermekről van szó, a Szent Szellemet közölhetjük velük. Ha nem követnek bennünket ezek a jelek, meg kell vizsgálnunk a szívünket, vajon miért nem? János írja a korai keresztyéneknek: "Szeretteim, ha szívünk nem vádol minket, bizalmunk van az Istenhez és akármit kérünk, megnyerjük tőle, mert megtartjuk az Ő parancsolatait és azokat cselekedjük, akik kedvesek előtte. /1János 3,21-22/

A mérce magas; de arra kell gondolnunk, hogy a keresztények szolgálatának következményei lehetnek. Smith Wigglesworth szolgálatának mindenestre voltak következményei.

Mesélik, hogy amikor San Franciscóban volt, olyan sokan akarták a szolgálatát hallani, hogy az utcán kellett prédikálnia. A betegek kihozták az utcára és matracokra fektettek, hogy Wigglesworth árnyéka rájuk essen. Ugyanaz történt, mint az Újtestamentumban - csodák történtek, betegek gyógyultak meg! Ezt olvashatjuk az Apcsel. 5,15-ben: "Úgyannyira, hogy az utcára hozák ki a beteget és letették az ágyakon és nyoszójakon, hogy az arra menő Péternek csak az árnyéka is érje valamelyiket."

Wigglesworth élete bizonyíték arra, hogy a csodák kora nem ért véget az apostolok halálával, hanem mindaddig történni fognak, míg a céljukat be nem töltik.

Néhány keresztény arra a következtetésre jutott, hogy azok a dolgok, amelyek az egyház több évszázados története során voltak, azt bizonyítják, hogy a szolgálat eme újtestamentumi formái mára már nem érvényesek. De nézzük, Jézus mit mondott: "És akkor /a tanítványoknak/ azt mondta: Menjete el szerte a világba és prédikáljátok az evangéliumot minden teremtménynek. Aki hisz és megkeresztelkedik, az üdvözülni fog; aki pedig nem hisz, elkárhozik. Ezek pedig azok a jelek, amelyek azokat fogják követelni, akik hittek: az én nevemben ördögöket űznek, új nyelveken beszélnek, kígyókrá taposnak és ha valami halálosat isznak, az nem árt nekik, betegek teszik a kezüket és azok meggyógyulnak."

Sokan szeretnék azt elhíttetni, hogy a természetfeletti szolgálat az apostolok halálával

megszűnt. De akkor hogyan magyarázzák ők ezt a nyilvánvaló ténytet, hogy Wigglesworth ugyanazzal az erővel szolgált, mint az apostolok, hogy betegek gyógyultak, halottak támadtak fel, csodák történtek? Azt tartotta, hogy minden Isten gyermeke potenciálisan olyan helyzetben van, hogy csodák történjenek általa. Nem értette, hogy akkor miért élnek ezzel a lehetőséggel olyan kevesen.

A történelemből vannak bizonyítékaink, hogy Krisztus gyülekezetének a tagjai bizonyos időkben ezt komolyan vették. Meg kell kérdeznünk önmagunkat, hogy vajon MI hogyan folytatjuk ezeknek a férfiaknak és nőknek a munkáját, akik az akkori világot a jó irányába befolyásolták. Ha mi is ilyen jellembebi tulajdonságok és szolgálat után vágyunk, mint a Wigglesworthé volt, akkor jó a célunk. Ha csak egyetlen keresztény tenne így e könyv hatására, akkor megérte megírni mindezt.

Wigglesworth füle állandóan a Szellelem felé volt nyitott, a test felé pedig zárva. Azt mondta: "Ha a Szellelem nem zargat engem, akkor én Őt." Sokak szerint ez tiszteletlenség volt. Nem erről van szó. Hiszen kritikussai nem érték Őt utol buzgóságában és Isten iránti szerelmében.

Többször látogatott gyülekezeteket. Amikor nálunk járt, a pásztor teljesen átengedte neki a vezetést.

Így kezdte az alkalmat: "Mindaz, aki itt Istennel szeretne valamit átélni, tegye fel a jobb kezét!" Mindenki megtette ezt. Akkor Ő folytatta: "Akkor ma áldást akarnak, azok emeljék fel a másik kezüket" Majdnem mindenki fel emelte a kezét és magasan tartotta. "Tartsátok még magasan a kezeiteket; de aki ma áldást akar hazavinni, annak fel is kell állnia!" Csaknem az egész terem engedelmesen

felállt; kezeik még mindig magasan voltak. És ekkor a dicsőség hulláma vonult végig a gyülekezeten. A levegő mindig telve volt várakozással. Az ilyen alkalmakon Isten számtalan problémát oldott meg.

Erre gondolt Wigglesworth, amikor ő a szolgálatról beszélt, ahol a Szellem is cselekszik. Egyetlen kritikusa sem vonhatta kétségbe, hogy ott a Szent Szellem működött. Wigglesworth így nyilatkozott: "Először a hit árad; aztán Isten kinyújtja a kezét, hogy azt begyűjtse."

Gyakran szolgált a házassággal kapcsolatban. Eközben mindig isteni módszereket használt, ezért javaslatai mindig tartós megoldást jelentettek.

Egyszer egy asszony jött Hozzá és segítségét kérte fia házasságával kapcsolatban. Elmondta, hogy fia korábban nagyon szerette az Urat; majd egy finom nőt vett feleségül, de eközben hite egyre kevesebb lett. Ennek következtében házassága csődbe jutott; felesége elhagyta és ezért visszament az édesanyjához, aki számára ez a szituáció rendkívül nehéz és szomorú volt.

Azt mondta neki: "Adja ide a zsebkendőjét!" Két keze közé fogta és így imádkozott: "Uram, adj ennek a fiúnak a szívébe bűnbánatot." Majd visszaadta: "Ezt tegye a fia kispárnája alá, és ne beszéljen neki róla."

Amikor az asszony hazatért, fia még nem volt otthon. Úgy tett hát, mint ahogy Wigglesworth kérte. Fia későn jött meg; hamarosan ő is levetkőzött és lefeküdt. Mikor a feje a párnához ért, hirtelen nagy bűnbánat szállt rá. Azonnal kiszállt az ágyból, térdeire esett és rendezte Istennel az életét. Azután felöltözött és szólt az édesanyjának, bár már éjjel

volt. "Anya, ne aggódj miattam, haza mentem. Reggel újra jövök!" Azzal elment.

Otthon ő és a felesége csodálatos módon kibé-
kültek.

Szolgálatán keresztül számtalan házasság lett megmentve és ez mindig egy csodán keresztül történt, mert Wigglesworth minden volt, csak tapintatos nem. Néha úgy viselkedett, mint egy elefánt a porcelánboltban. Mindig őszinte volt; és fertőző őszintesége néha napként ragyogott elő a felhők mögül. De ezenkívül szegyet és irgalom volt benne, és ezt a durva külső sem tudta sokáig elleplezni. Egy pár, miután az első megrázkódtatáson túlestek, kiöntötték neki a szívüket. Miközben ő odafigyelt, a könnyek végigfolytak az arcán. Minden pár akinek tanácsot adott, meg tudta oldani a problémáját.

Mikor ilyen eset fordul elő, sok keresztény szívesen hajlana arra, hogy pszichológiai módszereket alkalmazzon. Sokszor persze egészen öntudatlanul; ezt az emberi természet sugalja. De Wigglesworth mindig kész volt, hogy Isten hangjára figyeljen; az Atya tanácsára volt mindig kíváncsi.

Nem használt fel semmiféle módszert, egyetlen motivációja az Istenhez fűződő szeretete volt, amely a lelkében égett. Tudta: nélkül a szeretet nélkül a legjobb módszer sem ér semmit. Az 1Korintus 13,1-2 szerint élt: "Ha emberek vagy angyalok nyelvén szólok is, de szeretet nincs bennem, olyanná lettem, mint a zengő érc vagy pengő cimbalom. És ha jövődőt tudok is mondani és minden titkot és minden tudományt ismerek is, és ha egész hitem van is, úgyannyira, hogy hegyeket mozdíthatok ki helyükről, szeretet pedig nincsen énbennem, semmi vagyok."

Smit Wigglesworth eszerint az elvek szerint élt. A Biblia így folytatja:
"A szeretet hosszútűrő és kegyes." /4.vers/

A szeretet minden helyzetben a legjobb fényt sugározza ki; a legrosszabb jellemben is képes a jót felismerni. Így a szeretet ott is győzedelmes, ahol minden más csődöt mond. Ez tette lehetővé, hogy Wigglesworth szolgálatán annyi áldás volt.

A lélekmentő

Nincs arról tudomásom, hogy Wigglesworth valaha is az evangélisták számára készült kurzust vagy lélekmentő-szemináriumokat látogatott volna. Az is kétséges, hogy akkoriban volt-e ilyen. A régi gyülekezetekben nem a pásztorakadémiai végzettségére vagy szónoki adottságaira voltak kíváncsiak. Ellenkezőleg; az lett a prédikátor, aki sok lelket mentett meg Krisztusnak.

Wigglesworth szenvedélyes lélekmentő volt. A szombatestéket feleségével imában töltötték, hogy a rákövetkező vasárnap legalább 50 lelket nyerjenek meg az Úrnak. Ebben nekik bizonyosságuk is volt és így is történt. Ő akkoriban nem a szó mai értelmében volt prédikátor. Feleségével együtt az Údvhadsereghez tartoztak. De Wigglesworth a szó szoros értelmében már fiatal korától szolgált.

Mint fiatal, a többi fiatalt nyerte meg Krisztusnak. Nem értette soha, hogyan vallhatja valaki magát kereszténynek, ha az evangélizációs munkával szemben negatív beállítottságú. Számára csak egyetlen módszer létezett, hogy lelkeket nyerjen meg: a Szent Szellem vezetésében bízni és Rá hallgatni.

Aki lelkeket akar megnyerni, az a Szellem vezetésére van ráutalva és Wigglesworth engedte is magát ezáltal vezetettetni. Soha nem valmi lélekmentő szak- vagy kézikönyvre figyelt, hanem Istenre. És ez kifizetődő is volt.

Amikor Salamont Izráel kirányává választották, megjelent neki az Úr, és így szólt hozzá:

"Kérj tőlem valamit!" /1Királyok 3,5/

Salamon dicsérte az Urat, hogy apja után ő lehetett a király Izrael fölött. De hozzátette: "Olyan fiatal vagyok, nem tudok kimenni és bejönni.

És a Te szolgád a nép között van, amelyet Te választottál, mely olyan nagy, hogy nem tudják sem megszámolni, sem leírni sokasága miatt; úgy adj a Te szolgádnak értelmes szívet, hogy a Te népedet ítélni tudja." /1Királyok 3,7-9/

Az eredeti héber szó /ami a német fordításban: gehorsam/ tulajdonképpen "halló"-t jelent. Ezért a 9-es verset így is fordíthatjuk: Adj a Te szolgádnak egy hallgatózó -vagy -halló szívet. Ilyen volt Wigglesworthnek is; ezért tudott úgy Isten kegyelmében bízni.

Nem volt féltős. Egyetlen dologtól félt, mégpedig attól, ami a templomban az emberi lelkeket illetően történt. Mindíg azt mondta:

"Milyen közönbösek vagyunk az emberi lelkek iránt! Mindenféle fölösleges kicsinyes dologgal elfoglaljuk magunkat, csak arra nem figyelünk ami pedig nagyon fontos lenne." A legnagyobb igényünk az kellene, hogy legyen, hogy az elveszettek terhét érezzük. Ez Tőle sohasem állt távol. Sok könnyet ontott értük. A zsoldáríró e szavai közel álltak Hozzá:

"Ki vetőmagját sírva emelve megy tova, vigadozással jó elő, kévéit emelve." /Zsoltár 126,6/

Mindent szeretetben tett az Úrért. Soha nem motiválta a fizetség gondolata. Szeretete a

gyerekek iránt olyan nyilvánvaló volt, hogy azok azt mindíg azonnal felismerték. Rendszeresen utazott Liverpoolba, a nagy kikötő-városba, ahol összehívta a gyerekeket és mesélt nekik Jézusról. Mivel közülük sokan nagy szegénységben éltek, minden pénzét arra adta, hogy segítsen rajtuk. Százak tértek meg Krisztushoz ezeken a szolgálatokon.

Minden vasárnap böjtölt; de nem is volt olyan vasárnap, amelyen 50-nél kevesebben tértek volna meg. Micsoda követelmény ez ma minden keresztény előtt!

Mindíg megtalálta az alkalmas időt, helyet és embert, aki felé a megfelelő Igével szolgálni tudott. Kritikussai ezeket szívesen nevezték véletleneknek, de milyen gyakran kellene, hogy ilyen "véletlenek" előforduljanak, hogy az ember elismerje, hogy itt többről, mint véletlenek sorozatáról van szó? Emberek százaival volt kapcsolata. TELJHATALMA ONNAN EREDT, HOGY ÁLLANDÓ KAPCSOLATA VOLT ISTENNEL. Nem volt ideje teológiai vitákra, mert egyetlen célja volt: hogy lelkeket mentsen.

Egyszer a vonaton történt vele. Ez is például szolgál arra, hogyan vezette Őt Isten a lélekmentő munkában. Megállt a vonat egy állomáson. Néhány percig kinn sétálgatott, hogy elgémberedett tagjait megmozgassa. Mikor visszatért a fülkébe, látta, hogy mások is szálltak fel: egy fiatalasszony és az édesanyja. Odafordult a fiatal nőhöz és így szólt hozzá:

"Nagyon szomorúnak néz ki."

"Meg van rá az okom. Épp most megyek a kórházba, mert amputálni kell az egyik lábamat."

válaszolta.
"Tud arról, hogy Jézus Krisztus megmentheti Önt?" kérdezte.

"Mit akar ezzel mondani?"

Aztán mindkét nővel beszélgetett az Üdvözítő-

ről. Nem tartott sokáig, hogy mind a ketten befogadták Jézus Krisztust a szívükbe. Aztán ismét a fiatalabbikhoz fordult: "Ugyanaz az Üdvözítő, aki az Ön lelkét megmentette, meg tudja gyógyítani az Ön testét is. Elhiszi?"

"Igen" volt a válasz.

"Rendben, akkor imádkozni fogok Önért."

Megkente olajjal, mint ahogy ezt néha tette, és imádkozott érte a Jézus Krisztus nevében. Majd így szólt: "Most menjen be a kórházba és vizsgáltsassa meg a lábát, hogy bebizonyosodjék, nincs szükség operációra:"

Ahogy az asszony hallgatta Őt, felfedezte, hogy meggyógyult.

Milyen eredeti módon tudott Wigglesworth Isten tervébe bekapcsolódni! Nagyon jó füle volt, hogy hangját meghallja!

Egy másik példa is arra, hogyan vezette Őt Ura a lélekmentésben.

Egyszer, bár nem tudta megmagyarázni, hogy ki kell mennie. Mint ahogyan Ábrahám is elhagyta a házat és nem tudta, hogy hová megy. Amikor egy-egy embert meglátott, megkérdezte, hogy hozzá küldte-e az Úr. Már eltelt egy kis idő és még mindig nem tudta, kihez lett küldve, mert a Szent Szellem nem beszélt Vele.

Akkor meglátott egy embert, aki lovaskocsival hajtott arra. Érezte hirtelen, hogy Isten azt akarja, hogy szálljon fel a kocsiba. Mint réges-régen, mikor Fülöp is hasonló megbízatást kapott, mégpedig azt, hogy üljön fel az etióp komornyik kocsijába, úgy Wigglesworth is engedelmesskedett.

De ellenséges szavak fogadták. Vagy tévedett volna? Nem. Bár először fenyegetőzött az illető, hogy kidobja, mielőtt célba értek volna, könnyek között elfogadta Megváltóját.

Négy nappal az események után, Wigglesworthöt megkérdezte az Édesanyja: "Beszélgettél Te egy lovas-kocsis emberrel a lelki-üdvéről?" "Igen"

"Ugyanis itt volt a felesége. A leírás alapján, amit a férje adott, Te voltál az. Csak azt akarta közölni, hogy a férje meghalt."

A Szent Szellemet nem úgy kell várunk, hogy Ő csak egy meghatározott módon fog cselekedni. Ha ezt tesszük, egy idő után észrevesszük, hogy egyedül maradtunk. És mert Wigglesworth nagyon érzékeny volt a Szellem mozgására, soha nem lehetett előre kiszámítani, hogy mit fog tenni. Minden emberrel, akiknek Jézusról bizonyosságot tett, másképp bánt. Mert minden ember más, ezért Ő is mindenkihez máshogyan közelített. Például a betegeknél volt amikor olajat használt, más esetben a kezét tette rájuk, vagy egyszerűen szavakat használt. De az eredményt ez nem befolyásolta.

Amikor módszeréről kérdezték, azt válaszolta: "Ez mindig attól függ, hogy az Atya mit mond nekem." Ugyanez volt arra is a válasz, amikor a halottak feltámasztásáról vagy a démonok kiűzéséről kérdezték. Minden esetben úgy cselekedett, ahogyan az Úr Őt irányította. Ha Ő vezette az istentiszteletet, soha nem tudták, hogy milyen irányt fog venni az összejövetel. Általában teljes szabadságot kapott, így minden félelem nélkül vezette azt.

Az egyik alkalommal a kezdés előtt rögtön felállt és azt mondta: "Szeretném, ha hat ember imádkozna. Imádkozzatok röviden. Ha a mennyel kapcsolatban vagy, nincs szükséged 20 percre, hogy az áldást lehozd."

Az az asszony kezdett el imádkozni, aki más-kor is mindig elsőként imádkozott vagy tett bizonyosságot. Nyilvánvaló volt, hogy most sem akart szokásától, vagyis attól, hogy egyszerre

imádkozzon az egész világért, eltérni. Wigglesworth hirtelen ránézett és azt mondta: "Úlj le, Asszony! Imád maradékát otthon is fel tudod mondani. Itt most nem olyan imára van szükség, amely az ima-kamrába tartozik! Kérem a következőt!"

Szokásos esetekben az efféle bánásmód szolgálathoz vezethet. De nem egy istentiszteleten, amelyet Ő irányított! Ismerte a Szellemet. Amikor a következő felállt, a légkört megtöltötte az isteni jelenlét.

Ellenfelei gyakran hangoztatták: "Legalább egy kicsit lenne diplomatikusabb!" De Wigglesworth minden esetben félreérthetetlenül azokat a szavakat mondta, amiket Isten adott neki. Talán a légkör sem lett volna jó, ha Ő megpróbált volna udvariaskodni.

Egyszer jelen voltam egy összejövetelen, ahova egy toloszékes nőt hoztak, aki izületi gyulladás miatt lett toloszékes. Hogy izületeit melegen tartsák, flanelanyagokba csavarták be és biztosítótűkkel erősítették oda.

Wigglesworth ránézett az anyagokra és megkérdezte: "Ez mind minek?"

"Azért, hogy az izületeimet melegítsék."

"Vedd le! Több benne a tű, mint a háztartási boltban."

Amikor kísézője mindet eltávolította róla, Wigglesworth így szólt a nőhöz: "Most pedig állj fel a székből!"

"Nem tudok."

"Nem azt kérdeztem, hogy meg tudod-e tenni vagy sem. Azt mondtam: Állj fel!"

Felállt.

"Most pedig menj!"

De az ismét válaszolta: "Nem tudok."

"Nem azt kérdeztem, hogy tudsz-e menni. Azt mondtam: Menj!"

"Nem tudok." Erre mögé lépett, megtolta és ki-

áltott: "Menj, Asszony, menj!"
Évek óta először ment ez a nő.

Nem magyarázta, hogy mit kell tennie. Rövid, félreérthetetlen parancsszavakat mondott csak. Bár néhány jelenlévő tetszését nem nyerte meg ez a bánásmód, mégis működött és ez volt a lényeg.

Utánna megint a többiekhez fordult: "Ha van itt valaki, aki akar valamit Istentől, az jöjjön előre!"

Akkor egy férfi előre jött, Wigglesworth megkérdezte: "Mi van veled?"

"A garatommal van problémám. Állapotom egyre rosszabb. Már operáltak, de 11 év óta nem tudok szilárd táplálékot magamhoz venni."

"Ember, hogyan élsz akkor?"
"Mielőtt megeszek valamit, pépet kell belőle csinálni."

Ahelyett, hogy imádkozott volna érte, megparancsolta neki: "Menj haza és mondd a feleségednek, hogy készítsen neked egy finom vacsorát. Aztán egyél! Holnap este itt várlak és a gyülekezet előtt elmondod, mit tett veled az Úr."

És akkor a férfi elment. Másnap elmondta, hogy engedelmeskedett a parancsnak és így 11 év után először tudott szilárd ételt enni.

Két oka volt annak, hogy ilyen hűvös és félelem nélküli volt utasításaiban. Először is azért, mert azokat Isten Szellemétől kapta. A másik pedig az volt, hogy szemé előtt állandóan azt a célt tartotta, hogy lelkeket nyerjen meg az Úrnak.

Egyszer Amerikába utazott és a hajó fedélzetén odament hozzá az az ember, aki az utasok szórakoztatásáért volt felelős. Elmagyarázta,

hogy az utasok talentumait szeretnék kihasználni és kérte: "Wigglesworth úr, lenne olyan kedves, hogy részt vesz a programunkban?"

"Mit kellene csinálnom?"

"Tud Ön énekelni?"

"Őszintén szólva ilyen adottságom nincs, de eléneklek egy éneket."

"Rendben, akkor felvesszük Önt is a műsorba egy énekkal."

De Wigglesworth hozzáfűzte: "Én csak olyan feltétellel vagyok hajlandó ebben részt venni, ha elsőként én kerülhetek sorra!" Ebben meg is egyeztek.

Amikor kezdés-idő volt, bement az e célra kijelölt terembe. Miután minden utast kedvesen üdvözöltek, azt mondta a szervező: "Elsőként üdvözöljük Wigglesworth urat, aki egy dalt fog előadni." Smith felállt, bólintott és elkezdett egy evangéliumi éneket énekelni. Mialatt énekelte, a vágy, az irgalom és a szeretet, ami a szívében volt, áthatotta a hallgatókat. Hamarosan nem csak az Ő, hanem mindenki szeme könnyekkel telt meg. Ezen a délutánon ez az egyetlen szám volt, amit előadtak. A hátralévő időt arra használta fel, hogy a jelenlévőket az Úrhoz vezesse.

Hány keresztyén ajánlaná vajon fel, hogy egy ilyen programban részt vesz? Kétségkívül néhányan azt mondanák: "De én keresztyén vagyok. Nem hiszem, hogy az efféle szórakozás helyes lenne." De nem úgy Wigglesworth! Ő minden lehetőségére úgy tekintett, hogy azt Istentől kapta, hogy utastársainak az Evangéliumot továbbadja. Természetesen, számára nem a szórakozás volt a lényeg, hanem hogy a lelkek megtérjenek. Nem mulasztott el egyetlen alkalmat sem, hogy azt bizonyágtételre kihasználja. A délutáni műsor eredményeként a hajó minden utasa ismerte Őt, és így nyitott ajtókat talált a bizonyágtételhez.

Minden, amit természetfeletti szolgálata során tett, egyetlen célt szolgált: lelkeket nyerni meg Krisztusnak. Számára minden gyógyulás, démonűzés és természetfeletti dolog egy megerősítése volt Isten szavának.

Ő saját elsőbbségét helyesen ítélte meg. Gyakran kijelentik, hogy ilyen szellemi nagyság, mint Wigglesworth, egy generációban csak egy van - mintha ez lenne Isten akarata! Ő pedig főleg nem értett egyet ezzel a kijelentéssel. Úgy találta, hogy minden igazi Isten-gyerméknek a saját munkaterületén éppen olyan -ha nem többet- kell Istentől kapnia, mint Ő.

AZ AZ EREDMÉNY, AMIT SZOLGÁLATA SORÁN ELÉRT, NEM ONNAN SZÁRMAZIK, HOGY Ő KÉPES VOLT RÁ, HANEM MERT ISTEN RENDELKEZÉSÉRE ÁLLT. A nap 24 órájában és a hét 7 napján tette ezt. Isten egy senkit, név szerint Smith Wigglesworthöt használta fel arra, hogy a világot megrázza. Isten használta ezt a képzetlen bádogost, aki csak 26 éves korában tanult meg írni-olvasni, hogy teológusokat és doktorokat hozzon zavarba és hogy egész embertömegeket tegyen vitathatatlan jeleken és csodákon keresztül szabaddá. Isten egyetlen ok miatt használhatta Wigglesworthöt így módon: Mert Ő Isten rendelkezésére állt, hogy használja. 87 éves korában még ugyanazzal az erővel szolgált. Mit is ígér nekünk a 92 Zsoltár a 13-15 versekben?

"Az igaz virágzik, mint a pálmafa, növekedik, mint a cédrus a Libanonon. Plánták Ők az Úr házában, a mi Istenünknek tornácaiban virágnak. Még a vén korban is virágnak, kövérek és zöldellők lesznek."
A héberben a "gyümölcsöző" helyett az áll, hogy "lével teli". Wigglesworth valóban telve volt, Isteni élettel.

A hit és az erő szelleme

Az Apcsel. 1,8-ban Jézus megígéri a tanítványainak:

"Venni fogjátok a Szent Szellem erejét, amely rátok fog jönni és lesztek nékem tanúim Jeruzsálemben és egész Júdeában, Szamáriában a Föld végső határáig."

A görög szó, amelyet Luther az erővel fordított, az eredeti szövegben "dynamis". Ebből a szóból származik a dinamit, ez a robbanó anyag, vagy a dinamó, az elektromos áram előállítására szolgáló kis szerkezet. Ha bennünk a Szent Szellem van, az erőnek a forrása, akkor belsőnkől ez a dynamis fog kiömleni.

Wigglesworthnek megvolt ez a dynamis. Met Bradfordsból származott, ott volt számára a legeslegnehezebb az Igével szolgálni. Valószínűleg ott történt a legkevesebb csoda; ott foglalkoztak a legkevésbé ezzel a dologgal. Mint Jézus mondta: "A profétának sehol sem olyan nehéz, mint saját hazájában."/Máté 13,57/

Egy ember, név szerint Mitchell, nem messze lakott tőlünk. Wigglesworth gyakran beszélgett vele a leki-üdvéről, de az a legcsekélyebb hajlandóságot sem mutatta ez irányba. Mikor meghallotta, hogy megbetegedett, meg akarta látogatni, ugyanis ennek az embernek az állapota fontos volt számára. Tudta, hogy ez az ember meg fog halni, ha nem történik valami. De Mitchell a legkeményebb ember volt, akivel valaha is foglalkozott. Minden szándéka ellenére nem volt alkalma felkeresni őt. Amikor egyik este a szabadtéri összejövetelről hazament, látta, hogy a felesége nincs otthon. Megtudta, hogy Mitchellékhez ment át és utánnament. Éppen amikor megérkezett, hallotta, amint egy asszony felsikolt. Fel akart menni a lépcsőn, amikor Mitchell kétségbeesett

felesége rohant vele szembe.
"Mi történt?"
"Épp most halt meg az uram!"

Wigglesworth belépett a szobába és az ágyhoz ment, ahol Mitchell feküdt. Felesége állt az ágy mellett: "Hagyd, Smith. Már halott."
"Amikor élt, semmit nem tudtam érte tenni, mert nem akart hinni." válaszolta "de most tudok neki segíteni."
"Smith, kérlek hagyd őt, már késő" kérlelte felesége állhatatosan.

Minden kísérlet, hogy meggyőzzék őt, eredménytelen maradt. Smith döntését nem lehetett megváltoztatni. Imádkozott - és az élettelen testbe visszatért az élet! Mitchell ezután még sok évet élt. Ki olyan bátor ma közülünk, hogy ugyanígy tegyen?

Családját gyakran aggasztotta, hogy nem lépi-e át a "határt". De szerinte Istennek mindegy, hogy egy fájó fogat kell meggyógyítani vagy egy halottat feltámasztania. Ez alapjában véve egy egészséges gondolkodás. Mi emberek hajlamosak vagyunk arra, hogy mindent -a bűnöket is- rangsoroljuk. De Isten nem tesz ilyen különbséget. Számára a bűn bűn, a csoda pedig csoda.

Wigglesworth minden tekintetben egy praktikus ember volt. Aki nem ismerte őt, annak gyakran az volt a benyomása, hogy megközelíthetetlen és érthetetlen. De ez nagy tévedés volt, mert igazában szeretetre méltó és barátságos volt. Mindíg vette a fáradságot, hogy a gyerekekkel az ő szintjükön társalogjon és ezt szívesen is tette. Amikor a szegényegyedben prédikált, ahol az emberek alig voltak felöltözve, ő sem vitte a kabátját, hanem a hallgatósággal együtt akarta érezni a hideget. Kinn állt a hideg utcákon és az emberekkel az Üdvözítőről beszélgetett.

Soha nem figyelt az emberek társadalmi helyzetére. Egyformán bánt szegénnyel és gazdaggal. Csak azoknak adott valamit, akik az életbenmaradásukért koldultak.

Wigglesworthöt sem az ellenségeskedés, sem más körülmények nem tudták kimozdítani.

Amikor egyszer Svédországban járt, nagy ember-tömeg gyűlt össze, hogy őt hallják és hogy imádkozzon a betegekért. Százak tértek meg és gyógyultak meg. A hatóságok azt a hírt terjesztették róla, hogy mindezt azért teszi, hogy pénzt kapjon, pedig semmi sem állt tőle távolabb, mint ez a gondolat. E vádak alapján Wigglesworthöt és a Philadelphia Gyülekezet pásztorát letartóztatták. A gyülekezet egyébként 7000 főt számlált.

Mivel a svédeknél nincsen törvény a prédikálás ellen, újra szabadon engedték őket. De a hatóságok megtiltották Wigglesworthnek, hogy érintse az embereket, akiknek prédikál.

Az összejöveteleken egyszerre 20.000 embernek prédikált, de a betegekért egyenként imádkozott. Most megkérdezte az Urat, hogyan imádkozzon így a betegekért, ha nem teheti rájuk a kezét. Az Úr azt az ötletet adta neki, hogy egyszerre imádkozzon valamennyiért.

Felszólította hát a betegeket, hogy álljanak fel, vagy ha ezt nem tudják megtenni, valamilyen módon jelezzék betegségüket. Aztán utasította őket, hogy ők maguk tegyék kezüket a beteg testrészsre. Elmondta mindezt, majd imádkozott. Amikor ezt tette, Isten ereje vonult át az összejöveteleken és százak gyógyultak meg. Valóban fantasztikus csodák voltak, és a hatóságok nem tudtak semmit tenni ellene.

Az angol nyelvben van egy közmondás, amelyet a határozott emberek gyakran idéznek: "Ahol

az akarat megvan, ott egy út is van." Wigglesworth filozófiája így hangzott: "Ahol Isten van, ott út is adatik." Valóban, hatalmas különbség van a két mondás között.

Amikor egyszer otthon ültünk és a gyógyítás szolgálatáról beszéltünk, Wigglesworth a következő megjegyzést tette: "Már látom előre, hogy a gyógyító szolgálat mind nehezebb lesz. Ahol a hitetlenség megsokasodik, ott a szolgálat egyre nehezebb. Már most nagyon sok orvoság van, amikre az emberek ráhagyják magukat. De látom előre, hogy mind rosszabb lesz és alig lesz lehetséges, hogy az embereket hitre buzdítsuk. Társadalmunkban olyan nagy a gyógyszer szerepe, hogy az Aspirines üvegcsé lassan fontosabb lesz, mint a betegek megkenéséhez használt olaj."

Gyakran mondta: "Inkább szeretnék Istenben bízva meghalni, mint hitetlenül élni." Ezt a kijelentését nem minden megdöbbenés nélkül tette, ugyanis többször kellett a halállal szembenéznie. De minden alkalommal csak erősebb lett a hite; soha nem ingadozott.

Mert tudta, hogy milyen rombolóan hat a hitetlenség, elhatározta, hogy minden lehetséges módon szembe száll vele. Ezt meg is tette. Semmilyen körülmények között nem engedte, hogy a félelem úrrá legyen rajta. Minnél nagyobb a felfedezés, annál nagyobb az elszántság, hogy szembeszálljunk vele és győzzünk.

Ebben az életben legnagyobb szórakozása az Istenben való bizalom volt. Jézus mondta: "És aki engem küldött, az velem van. Az Atyám nem hagy egyedül, mert én mindenkor azt teszem, ami Neki tetszik." /János 8,29/

E résznek az utolsó verse meglepő kijelentést tartalmaz. Wigglesworth is éppen így szerette Urát, hogy csak egyetlen szenvedély hajtotta:

az Urának tetszeni.
Kedvenc fejezete a Bibliában a Zsidó 11 volt. A 6. verset különösen szívesen emlegette: "Hit nélkül lehetetlen Istennek tetszeni; és aki Istenhez akar jönni, annak hinnie kell, hogy Ő létezik és Ő megjutalmazza azokat."

Gyakran mondta: "Az emberek, akikről ebben a fejezetben írnak, hitben jártak, a kellemetlen körülmények ellenére is. De ők is ugyanolyan normális emberek voltak, mint mi." Wigglesworth teljesen normális embernek tartotta magát. "Csak tettem egy keveset az én Istenemért. És mindenki, aki szereti Őt, éppen ilyen sokat tehet, ha nem többet."

A szolgálatba való elhívása minden más volt, csak feltűnést keltő nem. Egyszerűen szószórint vette az Istent és Isten elfogadta és használta Őt.

Wigglesworth egész valóját a szolgálatnak szentelte. A következmény az volt, hogy Isten emberévé vált és hatalmas benyomást gyakorolt ill. hagyott hátra a Világra. Az apostoli idők óta kevesen tudták a társadalmat olyan tartósan befolyásolni, mint Smit Wigglesworth.

Smith Wigglesworth és útja a Szellemben

Mivel Wigglesworth olyan nagyon a Szent Szellemben volt beállítva, tudatában volt az ördög tevékenységének is.

Angliában ma a keresztények vég nélkül arról vitatkoznak, hogy egy a Szent Szellem által megkeresztelt embert egy tisztátalan szellem megszállhat-e vagy sem. Wigglesworth kijelentette, hogy ez mindenképpen lehetséges. Sokszor volt dolga ilyen esettel, de az Úr ezeket az embereket mindig megszabadította.

A szellemi harc

Hogy a Sátán cselekedeteit felismerhessük, szükséges, hogy mindenkor a Szent jelenlétében éljünk; különben a Sátán ravaszsága következtében csapdába esünk. Ha a bűnnel és a Sátán mindenféle cselekedetével szemben ugyanúgy állunk, mint Jézus, akkor egyáltalán nem kell félnünk az ördögtől. Sokkal inkább önmagunktól van félni valónk. Egy példa ennek az igazságnak a megvilágítására: Az egyik összejövetelen, amikor Wigglesworth éppen fel akart menni a szószékre, egy ember hirtelen iszonyatosan ordítani kezdett.

A középső járaton Wigglesworth elindult az ember felé, de az a másik irányba kezdett el rohanni. Wigglesworth megpróbálta utolérni; akkor az az ülések végéhez ért és most megfordult, hogy az ajtó irányába fusson. Ekkor elkapta és keményen megragadta őt. Mindketten a földre estek, miközben Wigglesworth kiabált: "A Jézus Krisztus nevében, menj ki te ördög!"

Az illető azonnal megszabadult és elfogadta Jézus Krisztust, mint Megváltóját.

A Szent Szellem Wigglesworthnek megmutatta, hogy ez az ember egy tisztátalan lélek befolyása alatt áll. Ez a szellem pedig felismerte Wigglesworthben a Szent Szellemet és félt tőle. Ezért volt ez a hajtóvadászat a gyülekezeti termen át.

Amikor Ő a sötétség fejedelmeivel, hatalmasságaival ütközött, nem félt. Nincs tudomásom olyan esetről sem, amikor Ő maradt volna alul a démonokkal szembeni harcban. A megszállottak mindig megszabadultak, mert a Szent Szellem ereje, amely benne működött, olyan erős volt.

Hogy a félrevezető szellemeket meg tudjuk különböztetni, amelyek egyébként ma egyre nagyobb számban tűnnek fel, sürgősen szükségünk van a Szent Szellem segítségére. Egy alkalommal Wigglesworth egy olyan helyet látogatott meg, ahol olyan erős volt a sátáni befolyás, hogy a házasságok és a családok felbomlottak. Vajon a mai társadalomra nem lehet e ugyanazt mondani; hiszen ma még a keresztény házasságok is tönkre mennek. Wigglesworth komolyan foglalkozott a sátáni támadásokkal a család szentsége ellen. Már előre felismerte, hogy mi fog történni; és félelme valóra vált.

Tanítása szerint a szent Szellemmel betöltekezett ember abban a helyzetben van, hogy a test kívánságainak ellent tudjon állni, még ha oly erős is. Meg volt győződve róla, hogy a Szellemben való élet az ember uralkodó elvévé kell, hogy váljon. Ez kell, hogy mindezek előtt elsőbséget kapjon. Aztán jöhet a test és ennek kívánságai, mert ezek a Szellem kontrollja alá kerülnek.

Szerinte az ember nem idős, hanem érett. Ő a Szellemben elérte az érett férfiúi kort. Sem korunk, sem az időnek a hossza, amióta keresztények vagyunk, nem határozza meg, hogy hogyan állunk Isten előtt, hanem az a mérce, hogy mit nyújtottunk eddig a Szent Szellemben. WIGGLESWORTH AZÁLTAL BIZONYÍTOTTA BE ÉRETTSÉGÉT, HOGY MINDÍG AZ ALKALMAS HELYEN, IDŐBEN ÉS KÖRÜLMÉNYEK KÖZÖTT VOLT. Mert a Szellem által hagyta magát vezettetni, így minden helyzettel meg tudott birkózni.

Azt szokta mondani: "Luxus az, hogy a Szent Szellemmel vagyunk betölve. Mindent hibákkal vallok, amit nem a Szent Szellemben tettem."

És mert Wigglesworth a Vigasztalóval volt betölve, volt egy sajátos kisugárzása, amely a hitetlenekben éppúgy mint a keresztényekben

ha a közelében voltak, nagy bűnbánatot váltott ki. Így amikor egyesek nagy támadásokat éltek át, jelenlétében megvívásztalódtak.

Azt mondta: "Nekünk fáklyáknak kell lennünk, amely ha bemeleg valahova, ott az atmoszférát megtisztítja és a sötétség hatalmait kiűzi."

Kérdezték arról, hogy hogyan pihen. Azt válaszolta: "Isten jelenlétében pihenek. Ez minden, amire szükségem van. A pihenés minden más formáját szükségtelenné érzem, mivel állandó harcban állok az ördöggel. Minden más pihenés -az Úron kívül- nyílt támadási felületet jelenthet az ördög előtt."

Így nem csoda, hogy olyan nagyot tudott nyújtani Isten birodalmának építésében. A sötétség erői sohasem rettentették meg, mert amikor találkozott velük, mindig éppen Isten tróntermének tiszta légköréből jött. Ő ezt hozta magában ebbe a tisztátalan világba; és amikor meglátták Őt a megszállottak, felkiáltottak, mert felismerték Benne a Mindenható Isten szolgáját.

A Szellem kardja

Mivel Istentől teljhatalmat kapott, "bátor volt, mint egy oroszlán".

A Biblia Igéin kívül nincsen számunkra biztos alap. És egy bizonytalan fundamentum nagy problémát jelent. Ha Isten szavában való hitünket kifejezésre is juttatjuk, akkor Isten a szava szerint fog cselekedni és megerősíti azt jelek által.

"Ők pedig kimentek és prédikáltak minden helyen; az Úr cselekedett velük és megerősítette az Ő szavát jelek által." /Márk 16,20/

Smith Wigglesworth teljesen Isten Igéje szerint élt. Így megláthatta, hogy Isten megteszi azt, amit mondott; Ő nem lepődött meg ha csoda történt, csak akkor, ha NEM történt meg. Amikor egyszer egy csoda nem történt meg, tudni akarta az okát. Nem sokáig volt bizonytalanságban, mert Isten ugyanazzal a bizalommal viseltetett iránta, mint Ábrahámhoz. "Eltitkoljam-e az én szolgám előtt, Ábrahám előtt, amit tenni akarok?" /1Mózes 18,17/

Gyakran könnyen fogadjuk el azt az álláspontot, hogy a bibliai hősök nagy hite számunkra elérhetetlen, pedig ez nem igaz. Ha mi is úgy odaszánnánk magunkat, akkor a Hatalmas Istennek ugyanazt a bizalmát élvezhetnénk mi is. A mérce, amit Isten szavát illetően szem előtt kell tartanunk, az nem más, mint Krisztus maga.

"És Ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákkul, némelyeket evangélistákkul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókkul a szentek tökéletesbítése céljából, szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére, míg eljutunk mindnyájan az Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének egységére, érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére." /Efezus 4,11-13/

Ezek a szavak nem azért lettek leírva, hogy bennünket gúnyoljanak. Azt akarják mutatni, amit elérhetünk. Azok közül az emberek közül, akiket valaha is ismertem, Wigglesworth élt legkövetkezetesebben e szavak szerint, esszeint az elhívás szerint.

Wigglesworth Istennek való odaszántsága határtalan volt, ezért soha nem félt és nem aggódott. Istennek mindenre gondja van, ami nekünk problémát jelenthetne. Egy isteni ígéret éppen olyan nagy értékű, mint annak beteljesedése.

Bizalma határtalan volt az Úrhoz. E szavakat Ő gyűjtötte csokorba:
Ő soha nem mond csődöt, mert Ő Isten.
Ő soha nem mond csődöt, mert a szavát adta.
Ő soha nem mond csődöt, soha nem hagy a bajban.
Ő soha nem mond csődöt, Ő meghallgat téged.

A. E. Mellors, egy nagyszerű Biblia-oktató, otthoni gyülekezetem vezetője 26 éven át, a következő világos definícióját adta meg a hitnek. Véleménye szerint a hit az alábbi három részből áll:

1. A tények, amelyeket elhiszünk.
2. A parancsok, amelyeknek engedelmesek vagyunk.
3. Az ígéretek, amelyeket igénybe veszünk.

Ez a három pont Wigglesworth életének az összefoglalását adja, mert Ő abszolút bizalommal bírt Isten felé. Nem használt semmi pótszert a Bibliája mellé. És mivel hitte Azt, engedelmes is volt neki. Ennek eredményeképpen Isten ígéreteivel élt együtt, még akkor is, ha azok még nem teljesedtek is be.

Gyakran mondta: "A hit a prédikációból fakad, és a prédikáció Isten Igéjéből - és nem a Bibliai kommentárokból. A hit kísérő motívuma Isten szavának. A Szent Szellemet, aki az Igét inspirálta, az "Igazság Szellemének" is nevezik: és ha mi egyszerűen elfogadjuk az Igét, amit belénk ültetnek, akkor a szívünkben hit keletkezik."

Egy nap Wigglesworth vonattal utazott. Két nővel ült együtt a fülkében. Beszélgetett velük; hamarosan kiderült, hogy anyáról és lányáról van szó. Mind a ketten betegek voltak.

"A táskámban van egy rendkívül megbízható orvosság" mondta "Olyan nincs is, hogy ez ne

segítene."

Addig beszélt erről a csodaszerről, hogy a két nő kérlelni kezdte, hogy adjon nekik belőle. Válaszként előhúzta a Bibliáját és olvasta belőle:

"Én vagyok az Úr a te gyógyítód."

/2 Mózes 15,26/

Nem tartott sokáig és az Úr mindkettőjüket meggyógyította.

Egyszer egy dél-walesi nő kérdezte, hogy milyen jó traktátusokat ismer a bizonyágtételről. Gondolkodás nélkül sorolta: "Máté, Márk Lukács, János."

"Az emberek mindig ígéretek akarnak, amire ráállhatnak" panaszkodott. Egy alkalommal egy fiatal fiú kérdezte: "Tudna-e nekem olyan ígéretek mondani, amikre ráállhatnék?" Válaszként Wigglesworth fogta a Bibliáját és azt mondta: "Alljon rá!"

A fiú kicsit késlekedett, de aztán ráállt. "Most egy egész halom ígéreten áll; higgyen is bennük!"

"Négy pont van, amik szerint élnünk kell" magyarázta "Először is: Olvasd Isten Igéjét. Másodszer: Olyan sokáig olvasd, míg az valóban betölt Téged. Harmadszer: Higyj Isten Igéjében. Negyedszer: Cselekedj Asszerint! Félmeztelennek érzem magam, ha nincs Biblia a táskámban."

Mások ujságokat, folyóiratokat, könyveket olvasnak utközben; Wigglesworth mindig, ha volt, vagy ha nem volt ideje, akkor is a Bibliáját olvasta. Azt mondta: "Isten Igéje állandó, megbízható és aktuális. Vele szemben nekünk a következőképpen kell viseltetnünk: Engedelmes akarok lenni és nem teszek fel keresztkérdéseket. Ami a Bibliában benne van, az biztos, hogy igaz. Ami benne van, azért imádkoznunk sem kell; csak egyszerűen elfo-

gadni azt, és asszerint cselekedni." Wigglesworthé volt Isten szava; és Isten szava birtokolta Őt. Jézus Krisztust, Isten Igéjének a megtestesítőjét, mindíg elfogta a szájalom, ha az emberek nyomorúságával találkozott; Wigglesworthel is, akinek életét az Ige határozta meg, ugyanez történt.

Az évek során ez a könyörület nem csökkent benne, hanem mind erősebb lett. Az irgalom mellett volt benne egy emésztő buzgóság; és mert Wigglesworth Isten Szellemében élt és cselekedett, emiatt a buzgóság miatt sokszor agreszívnek tűnt. A Szent Szellemben volt Wigglesworth ilyen bátor.

Az egyik nagy evangélizáción az emberek között, akik előre jöttek, volt egy fiatalasszony is. A Szent Szellem nyilvánvalóvá tette előtte, hogy ez a nő erkölcstelen életet él. Mivel nem akarta őt zavarba hozni, hal-kan odasúgta neki: "Menj haza és többé ne vétkezzél!" Az Úr meg fog téged gyógyítani."

Akkor elment, de amikor a következő estén ismét előre hívták az embereket újból előre jött. Wigglesworth egyenesen ránézett, aztán hangosan, érthetően azt mondta: "Megmondtam neked tegnap este, hogy menj haza és többé ne vétkezz. Akkor az Úr meggyógyított volna téged. Menj el innen!"

Csak az, akin a Szent Szellem kenete van, tehet ilyet anélkül, hogy káoszt váltana ki. Az a szellemi tekintély, amivel Wigglesworth beszélt, kijózanította a gyülekezetet.

Az első estén irgalmasan bánt a fiatalasszonnyal. Ha ő követte volna az utasítást, meggyógyult volna. De Isteni kijelentés következtében Wigglesworth tudta, hogy az ő magatartása nem változott meg. Amikor ő így beszélt vagy cselekedett, akkor egészen bizto-

san tudta, mit csinál, mert a Szellem beszélt Vele.

Gyakran támadták őt hevesen. De mivel tetteit Isten elképzeléseihez igazította, azok mindíg helyesnek bizonyultak. Célja semmiképpen sem önmaga tisztázása volt; az emberek nyomorúságán akart enyhíteni. De mert Isten állt mögötte, soha nem jött zavarba.

Sem a részvét, sem a kritika nem befolyásolta Őt; gyakran mondta: "Nem az mozzgat engem, amit látok vagy hallok, hanem az, amit hiszek."

A hit pajzsa

Bár nem tartott hosszú böjt- és imaidőszakokat, élete következetes volt Istenben való bizalmát illetően. Véleménye szerint Jézus szavai pontosan azt fejezik ki, amit mondanak. Amikor Jairus, a zsinagóga előljárója azt a hírt kapta, hogy a lánya meghalt, azt mondta neki: "Csak higgyj!" /Márk 5,36/

Volt egy ének, amit Wigglesworth majdnem minden összejövetelén énekeltek. Ez a dal nagyon közel állt hozzá, mert Jézusnak éppen ezeket a szavait ismétli. Ha a gyülekezet nem ismerte az éneket, akkor Ő maga adta elő:

Higgyj, csak higgyj!
Minden lehetséges, tehát higgyj!

A következő strófánál megváltoztatta a szöveget és így énekelte: ÉN HISZEK BENNED. A hatás valóban meglepő volt. Az emberek ott ahol álltak meggyógyultak s megáldotta őket az Úr. Gyakran a gyülekezet spontán állt fel, mialatt Ő az éneket énekelte. Úgy tartotta: "Minden ember lehet RENDES, de akit a Szent Szellem töltött be, annak RENDKÍVÜLinek kell

lennie."

Amikor arról kérdezték, hogy mi a hit, a Zsidó 11,1-2-öt idézte:

"A hit pedig a reménylett dolgoknak a valósága és a nem látott dolgokról való meggyőződés. Mert ezzel szereztek jó bizonyosságot a régebbiek."

Aztán hozzáfűzte: "A hit emberei mindig jó bizonyosságok voltak."

Egyik kedvenc mondása volt: "A félelem nézni tanít bennünket, a hit pedig ugrani." Gyakran fordult így hallgatóihoz: "Nem azért vagyok itt, hogy Önöket szórakoztassam, hanem hogy oda vigyen Önöket, ahol a lehetetlen dolgokon nevetni tudnak."

Nagyon szerette a Lukács evangélium egyik versét, vagyis: "Istennél minden lehetséges." /Lukács 1,37/ Mivel Ő hitte ezt, nem értette, miért nyilatkoznak a keresztyények róla olyan visszafogottan. Ezt Ő a következőképpen látta: "A hittel kapcsolatban felállított alacsony mértékünket el kell vetnünk, mert Isten hatalmasabb a mi elképzeléseinknél. Ő olyan hatalmas, hogy azt nem lehet bemérni."

A nagy harcok eredményezik a nagy hitet. Wigglesworth nyilvánvalóan a természetfölötti területeken szolgált, amikor a legnagyobb testi megpróbáltatásokat elszenvedte. Egy orvos, aki jól ismerte, rábeszélte, hogy csináltasson röntgen-képet magáról. Miután Ő is tudni akarta, hogy áll a betegsége, beleegyezett.

A röntgenkép előrehaladott állapotban lévő veseköveket mutatott. Az orvos azt mondta: Egyetlen választása van, azonnal operálni kell. De Wigglesworth azt mondta: "Az Úr, aki ezt a testet alkotta, meg is tudja azt gyógyítani. Az én testemet nem fogja kés érinteni."

"De mi lesz a kövekkel?" kérdezte az orvos.

"Az Úr el tud velük bänni."

Az orvos megrázta a fejét és így szólt: "Ha valaha is készen lesz velük, arról én is szeretnék tudni. Érdekelne a dolog."

"Meg fogom neked mondani."

De a fájdalmaik mind borzasztóbbak lettek és Wigglesworth leírhatatlan kínokat állt ki. Amikor Man szigetén prédikált, olyan sok vért vesztett, hogy arca teljesen lesápadt. Onnan Svédországba utazott, ahol ismét összejöveteleket vezetett, amikor az Úr fölöttébb megáldott.

James Salter is résztvevője volt ezeknek az alkalmaknak és ő tudósít: "Minden éjjel felkelt az ágyból, hogy megpróbáljon megszabadulni a kövektől. A kintól gyakran fetrengett a padlón. De soha nem mulasztott el egyetlen istentiszteletet sem, ahol aztán naponta mintegy 1000 beteg fele szolgált." Bár állapota rosszabb volt, mint azoké, akikért imádkozott, megdöbbentő csodák történtek. De esténként, amikor levetkőzött, alsóneműje csupa vér volt.

Svédországból Norvégiába repült. A fájdalmaik nem hagytak alább. Aztán Svájcba utazott, hogy egy nagy evangélikációs összejövetelt vezessen. Nagy embertömegek tértek és gyógyultak itt meg, de Wigglesworth maga nem talált megkönnyebbülést. Kevés ember tudta akkoriban, hogy élete legnagyobb próbáját állja ki. Csak hitben tudta megharcolni.

Ezután Amerikába ment, ahol szolgálatának híre futótűzként terjedt. Itt is ezrek tértek meg az Úrhoz és gyógyultak meg. Eközben életének legnagyobb csatáját vívta, amely hat évig tartott.

James Salter mondja: "Ezekben az években

együtt laktunk egy szobában. Mindíg csodálkoztam azon a törhetetlen buzgalmon, ahogy Ő prédikált és azon a végtelen irgalmasságon, ami kisugárzott belőle, mikor betegekért imádkozott. Láttam már sok embert, akik kisebb vizsgákba is belebuktak. Ezidő alatt a vesekövek százai hagyták el a testét. Ez csoda volt."

Ezután a teremő csoda után hite erősebb volt, mint valaha; mert tűzben lett kipróbálva. Bizalma Istenben megerősödött és utána a sötétség minden hatalma sem tudták Őt immár megindítani. E fenséges tettek befolyást gyakoroltak a világra, ami még ma is hat; de ezt tovább kell mindaddíg folytatni, amíg Jézus eljön.

Amikor egy héttel halála előtt arról beszélgettünk, hogy az Úr Őt haza fogja vinni, ez nem pusztá sejtés volt. Ezeket a Szent Szellem által szólta. 15 évvel korábban mondta: "15 évet kérek még az Úrtól, hogy cselekedhessem." Az Úr hétre pontosan meghallgatta Őt.

Ezt 72 éves korában kérte. A kapott plussz 15 év alatt egész Európában, Amerikában és Dél-Afrikában szolgált és prédikált. Nagy felelőséget érzett saját hazájáért. Csak egy héttel halála előtt beszélt velem erről a témáról.

"Hol van hát a hit?" kérdezte "Istentől mindig sokkal többet kaptam, ha csak egy percig is hittem Benne, mintha az egész éjszakát átkiabáltam volna Vele."

Nagyon odafigyelt a hitre, amely szerint prédikált és élt. Egy bizonyos alkalommal megjegyezte: "Soha ne elégedj meg kevesebbel, mint a legjobbal. És nincs jobb, mint a hitben való élet. Ez magas kihívásokat és kalan-

dokat jelent."

Hallgatóit tanította: "Ha Önök az éntől meg akarnak szabadulni és Isten nagy ígéreteire akarnak hagyatkozni, ahhoz két dologra van szükségük: a tisztaságra és a hitre. Istennél nincs hely azok számára, akik visszanéznek, visszagondolnak vagy visszafelé cselekszenek."

Amikor James Salter Wigglesworth vakmerő hitéről beszélt, azt mondta: "Az evangélizációk alkalmával félelemmel és reszketve kísértük Őt, mert soha nem tudtuk, hogy legközelebb mit fog tenni. Mindíg aggódtunk, hogy esetleg "túlzásba viszi". De soha nem tette. Azt mondta: "Istennel nem lehet túlzásba vinni." Tulajdonképpen az ember Vele soha nem tud elég messzire menni."

Mivel Isten kötve van saját megváltozhatatlan szavához, Wigglesworthöt soha nem hagyta a pácban. Mint a Márk 11,23-24-ben mondja Jézus:

"Bizony mondom néktek: Ha valaki azt mondja ennek a hegynek: Kelj föl és ugorj a tengerbe! és szívében nem kételkedik, hanem hiszi, hogy ez megtörténhet, akkor meglesz neki amit mondott.

Ezért mondom Nektek: Mindazt, amit könyörgéseitekben kértek, higgyétek, hogy mindazt megnyeritek és meglesz nektek."

Wigglesworth eszerint az elv szerint élt és cselekedett és Isten tisztelte Őt ezért a hitéért.

Bennünk is ugyanez a fajta szeretet, hit és szolgálatkészség kellene hogy legyen; de ne próbáljuk meg utánózni Őt. Ott ugyanis, ahol egy emberre figyelnek és nem Jézus Krisztushoz igazodnak, fennáll a veszély még akkor is, ha ez az illető még oly nagy is.

Egy, a Szellem által irányított szolgálat

Mivel semmiféle vallásos szervezethez nem tartozott, más bizonyítványa nem volt, mint a kenete és a vezetése a Szent Szellemtől. De nem tartott így sokáig, hogy a környéken, ahol épp tartózkodott, megismerjék. Szorgalma, amely minden nap bebizonyosodott, meglepte az embereket, akik Őt ismerték.

A Bowland-Streeti missziós közösség napjaitól kezdve Bradfordban egészen utolsó napjaiig gyümölcsöző élete volt, amelyet a nem-csökkenő szorgalom és szolgálat jellemezett. Ez a soha nem lankadó buzgalom nagyon meghatározta jellemét. Szolgálatát áldott volt, mert Ő a kis dolgokban is tudott hűséges lenni, amelyeket pedig mikönnyes fölösleges részleteknek tekintenek.

Amit Istenért elért, azt minden hivatalos képzettség nélkül tette; de ennek ellenére nem egy intellektüellt vezetett az Úrhoz. A kenet, amely szolgálatán nyugodott, hatalmas Isten-szolgálóvá tette. Gyakran mondta: "A könyvtárak önhitt fejeket teremtenek, de Isten Igéje egy nagy szívet ajándékoz nekünk."

Véleménye szerint a Szellem kenete előfeltétele egy szolgálatnak. Ez egy lényeges és motiváló erő minden Isten országáért történő fáradozás mögött. Nem értette azokat a keresztényeket, akik ezt az igazságot nem tudták, vagy nem akarták elfogadni.

Cardiffban, Dél-Walesben történt. Egy ember, aki Isten országa ügyét a szívében viselte, összejövetelt rendezett vezető keresztényeknek. A témák az "Egység", a "Közös munka" voltak. De ehhez a kettőhöz jött még, amit Wigglesworth a szellemi szolgálattal kapcsolatban elengedhetetlennek tartott; a Szent

Szellem és a személyes szentség. Mivel féltek attól, hogy valakit megbotránkoztatnak, ezért a szónok ezeket a témákat csak egészen általánosságban tárgyalta. A konferencia véget ért anélkül, hogy bármi megzavarta volna és a szervezők elégedettek lehettek a nyugodt atmoszférával.

De Wigglesworth lelkét hirtelen megérintette valami. Azt gondolta magában: "Ezek az emberek a legjobbat mulasztják el. Lehetek-e bűnös abban, hogy elhallgatom előlük azt, hogy számukra is nyitva áll az út a Szent Szellemben való hatalmas keresztséghez, ahhoz, amit a tanítványok Pünkösdkor átéltek?"

Nem kis feltűnést keltett, amikor kabátját levetve előre ment, hogy egy kihívás elé állítsa a jelenlévőket. A következőket mondta:

"Barátaim! hogyha a Szellemmel való keresztségem előtt mindazt birtokoltam, amit most Önök, akkor mondják meg nekem, hogy mit kaptam ezáltal az esemény által? Mim van nekem még plusszban azon kívül, amim volt vagy most van Önöknek?"

Így folytatta:

"8 éves koromban a methodista közösséghez tartoztam, az anglikán egyházban konfirmáltam, a baptistáknál lettem bemeztve. Az Údvhadseregben meneteltem és megtanultam ott, hogy mit jelent a szabad lélek; Reader Harris tanításán keresztül a szentség áldásában részesültem; majd 10 napot vártam az Úr előtt, hogy hitben fogadhassam a Szent Szellem ajándékát.

Amikor 1907-ben Sunderlandban letérdeltem az Úr előtt, egy olyan átélésem volt, ami megegyezik az Apostolok cselekedetei 2,4-el: Fogadtam a Szent Szellemet és nyelveken szóltam mint azok Pünkösdkor. Ezt tölem senki nem tudja elvenni, mert teljesen megegyezik az Igével. Isten a Szent Szellemet adta nekem,

ahogyan a kezdetekkor a tanítványoknak is. Én is úgy tartom, hogy szükség van a harmóniára, az egységre és a megegyezésre a keresztények között, de én át szeretném élni mindazt, amit Isten nyújt. Az Apostolok cselekedetében megmutatták nekünk, hogy a Szellemmel való betöltekezés és túláradás jele a nyelveken szólás. Én személy szerint nem hiszem, hogy Isten a módszerein változtatott volna."

Amikor Wigglesworth befejezte ezt, a teremben feszült lett a légkör. Az előljárók igyekeztek a lehető leggyorsabban befejezni az összejövetelt, de már késő volt; Wigglesworth minden jelenlévőt egy kihívás elé állított. Mivel az volt a véleménye, hogy a Szent Szellelem fontosságát nem szabad a vallási egység miatt elhallgatni, ezért ehhez szilárdan tartotta magát. Buzgón és félelem nélkül szállt síkra azért, hogy ezt az élményt a nyelveken szólás jele kíséri, amit a Szellelem ad.

A következő kihívásokat állította még a keresztények elé:
LEGYETEK KÉSZEK! Ha nektek készülnötök kell még, amikor lehetőség van a szolgálatra, akkor már nagyon elkéstemek. Az alkalom soha sem fog rátok várni, amíg imádkoztok. Soha nem lehettek úgy, hogy előtte még imádkoznotok kelljen, hanem nektek minden időben készen kell lennetek!

LEGYETEK TELVE A SZENT SZELLEMMEL! Teljetekek be a Szent Szellemmel. Hagyjátok túláradni magatokban, hogy életetek minden részét átjárja a Szellelem kegyelme. És akkor majd ha üldöznek és elnyomnak benneteket, egyedül Krisztus jelenléte fog belőletek előragyogni.

O.G. Milles egy pásztor, Wigglesworth közeli barátja, egy érdekes esetet mesélt el, amely

Wigglesworth életében a Szellelem vezetésére jellemző volt.

Wigglesworth és James Salter egy napon meglátogatták Millest Leedsben, Dél-Angliában. Wigglesworth váratlanul azt mondta a két másik férfinak: "Az Úr azt mondja nekem, hogy Ilkley Moorba kell utaznunk." Ezalatt egy, a túristák által igen kedvelt helyet értett, a várostól mintegy 25 km távolságra. De ekkor még háborús idők voltak és a benzint is csak jegyre adták; Milles ennek ellenére azonnal beleegyezett.

Egy szép helyen álltunk meg, amelyet a környéken Cow and Calf Rocks néven ismernek. Mivel senkit nem lehetett látni, leültünk egy padra, ahonnan szép kilátás nyílt.

Egy ideig egyáltalán semmi nem történt és Salter és Milles már arra gondoltak, hogy Wigglesworth ezuttal tévedett. Ő azonban egy pillanatig sem kételkedett és hamarosan be is bizonyosodott, hogy neki volt igaza.

Egy fiatalember tűnt fel, hátizsákot cipelt; leült Wigglesworth mellé, hogy kipihenje magát. Hamarosan szóba elegyedtek. A fiatalember korábban hívó volt, de elvesztette a hitét. Mint a tékozló fiú a Bibliában, úgy ő is felismerte, hogy milyen helyzetben van. Aztán együtt letérdeltek és a fiú visszatalált az Úrhoz.

"Micsoda összejövetelünk volt akkor ott fenn a sziklánál!" nyilatkozta később Milles.

Aztán Wigglesworth -éppen olyan hirtelen, mint az előbb- azt mondta: "George, mostmár haza vihetsz. Megtettem azt, amit az Atyám akart tőlem." Ez az ember kapcsolatban állt a mennyel; Mindíg a tróntól jövő szóra várt, onnan kapta az utasításait! Az Úr tudta, kire

bízta ezt a fontos feladatot: az Ő hűséges és megbízható barátjára, Smith Wigglesworthre.

WIGGLESWORTH ÉLETÉBEN A LEGFONTOSABB DOLGOK VOLTAK EZEK: A MEGSZAKÍTHATATLAN KAPCSOLAT ISTEN TRÓNTERMÉVEL ÉS A SZENT SZELLEM HANGJÁRA VALÓ ODAFIGYELÉS. Ebben volt az Ő teljhatalmának titka.

Mint ahogy Jézus mondta: "Az én ételem az, hogy tegyem annak akaratát, aki elküldött engem és hogy befejezzem az Ő művét."

/János 4,34/

Smith Wigglesworth hazament, de a munka itt maradt. Megmerjük-e mi azt tenni, hogy ezt a művet befejezetlenül hagyjuk?

Mint John Bunyan,
az üstfoltozó, a „Zarándok útja” szerzője,
Smith Wigglesworth is Bradfordból
származott és éppen olyan páratlan és
eredeti személyiség volt.

Isten csodálatos módon készítette fel
az evangéliumi szolgálatra. Istennel járt
és Krisztus az élete volt. Mint a „hit egy
apostola” számtalan ember számára
jelentett áldást.

Ez a könyv segítségünkre lehet abban,
hogy az Ő szolgálatának, teljhatalmának
és erejének a titkát megismerhessük,
hogy Jézus visszajövele előtt ezekben
az utolsó időkben odaszántabban és
hatékonyabban dolgozhassunk
Isten Országáért.